

Въстникъ на ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи и писма се изпращат чрезъ полковите кореспонденти до Редакцията въ Шаба на 2. Армия.

СФИНКСЪ

Ова е положението на Япония възможният момент. Оскъдните съчинения, които идат от нея, ма- ние на пейната загадъчна поза и кинематографическа лента, ще усъвършили замисли. Печатът на съ- аци и врагове от време на опитва да разбуни завър- каменното лице на той, когото се знае само съмнение, че той се готов усилено за

дни днешния японски мини- българия и изненади работи Баронъ гоно, когодишен посланикъ Русия в добър познава, мисли да използува днешни- затруднения на тая страна за исторически разширения въ из- вия Сибирь, или тоя ловъкъ помага другъ планъ, то ще бъдате утъръ предъ свъ- същността на японци-

съфинксъ се готви и мълчи. По от欠缺ните изявления на вски учени и държавници, по- литература, писана напо- въпроса за аспира- го на велико-българия, импе- би могло да се отгатва зами- на съфинкса.

Съобщено положение, което зае- държано въ европейската вой- на въ тая послѣдната Америка и досегашните откази Япония да вземе активно уча- по европейските театри, да- мат на материала за разсъжде- евентуалностъ, конто- да дойдатъ отъ тая страна, да отвѣтъ на англий- и упози къмъ Русия, заявила, че съ мислили, че съ мислятъ западът тая страна и съ това да изпратятъ на нейното намѣрене мърътъ.

официално опровержение едава ли крие обратни- Япония къмъ фронта Русия има осъществени вече цели и нада ли тя възможна за въ бѫдеще да си врагъ отзадъ си. Руската въ Великия океанъ за избѣгната и, едава ли, ичини ще заставятъ тай- жава да се впусне по тая

посоха, когато я чака на друга страна нейния угръщенъ врагъ и най-близъкъ конкурентъ.

Думата е за Америка.

Едва ли Уайлсъ съ свой изя- вления, които се редятъ, като на пъте да увлъче и заблуди Баронъ Мотоно. Какъвъ разумъ би имало за Америка въ това, да се въоръ- жава отъ главата до петитъ, за да съмъ за който се знае само съмнение, че Германия и Австро-Унгария, които

най-малко бъркатъ на пейнитъ стре- мления и задачи?

Положението на война между Япония и Америка, макаръ и не да е дължителни сили за демократията, обявено, то си съществува. И ако японците възложа въ европейската война, тъ направиха това, за да въоръчатъ и Америка въ нея, като отъ началото заеха очаквателно по-ложение. И сега, когато съ вързани ръцътъ на всички европейци, които въ друго време биха бър- кали и усложнили японо-американ- ския конфликтъ, едава ли Япония

ще намърти по-благоприятътъ мон- ментъ да свърши съ свои въоръ- жавающи съ конкурентъ, при перспектива по благоприятътъ за себе си.

Съфинксъ не гледа къмъ Европа, — тамъ не съ интереситъ му.

Той гледа пръвъ Филипините на Америка, съ която дълги межданъ за економическо влияние и за това съ основание тръбва да пръдполагаме, че окото му е отправено къмъ тамъ. Тъй че старото пръд- положение, както европейския по- жаръ ще се угаси въ водите на Великия океанъ, може скоро да се оправдае.

БЪКАНЪНЪ НА РАБОТА.

Английскиятъ посланикъ въ Пе- троградъ приель пръдставителитъ на руската преса. Той заявилъ, че

се ползува отъ случая да апелира къмъ оная руска демократия, която излага пръднамърено криво английската политика. Като увериъ пръдставителитъ на пресата въ съ- чувствието на Англия къмъ руския народъ, който билъ изтощенъ отъ

голъмните жертви на войната и отъ то да бѫде изразъ на общата во- неизбѣжните послѣдци на рево- люцията, посланикътъ продължиъ:

„Ние не съ съдимъ и не съ и-гъръх военниятъ цели и условията

стина тъвърдѣнието, че сме обмисля- ли нѣкакви наказателни и прину- дителни мѣри срѣчу Русия, въ гърътъ на Русия, като задържатъ случай че тя сключи сепаративенъ грамаднѣтъ германски армии на

наподнитъ комисари е започналъ

пръговори съ неприятеля, прѣди да

се съвѣща съ съюзниците, е

нарушение на съглашението отъ

септември 1914. г., за което ние

съ право се оплакваме. Ние не

можемъ да се съгласимъ и за мо-

ментъ съ тъвърдѣнието, че склучи-

нѣтъ съ автократичното правител-

ство договри нѣматъ никакви за-

дължителни сили за демократията,

обявено, то си съществува. И ако

понеже, усвоенъ веднажъ този прин-

ципъ, съ това ще се подкопае ста-

билинностъ на всички интернаци-

онали съглашения. Но ако отхвър-

ляме това, ние не желаемъ да за-

ставимъ единъ съюзникъ, който не

желае повече да се бие, противъ

волята му, да върши това. Англий-

ското правителство желае също

тъй както руската демократия е

единъ демократиченъ миръ. Но съ-

вѣтъ на комисарите се заблуж-

дава, ако върва, че той може да

осигури миръ съ това, като се

склучи веднага примирие, а общо-

то споразумѣние да се остави за

по-подиръ. Въ противоположностъ

на това, съюзниците желаятъ да

се постигне изпървомъ съгласие въ

цѣлътъ и тогазъ да се пристъпи

къмъ примирянето. До сега отъ ни-

кой германски държавникъ не е

казано нито дума, отъ което да опитътъ да се подбутне Англия

се вижда, че идеалитъ на руската къмъ вътрешни вълнения не ще

демократия се сподѣлятъ отъ гер- уисъ. Напротивъ това е причина,

манския кайзеръ или отъ герман-

ското правителство. Пръгвотъ сплоти повече около сегашното

правителство рѣшено да продължи-

страна отъ клеветъ на германски-

ти агенти.

Накрай той прѣдупрѣждава, че

изложени на улични нападки? Ленинъ

ни е поставилъ на по-ниско стъ-

пало и отъ турцитъ, на които иска

да прѣдаде Армения. Положе-

то на английските поданици не е

звидно. Тъ съ прѣдметъ на на-

падки и на тѣхъ се гледа съ не-

довѣрие. Но за това нѣма ни-

какво основание, даже и да бѫде

прѣстъпление да се защищава една

страна отъ клеветъ на германски-

ти агенти.

Накрай той прѣдупрѣждава, че

изложени на по-ниско стъ-

пало и отъ турцитъ, на които иска

да прѣдаде Армения. Положе-

то на английските поданици не е

звидно. Тъ съ прѣдметъ на на-

падки и на тѣхъ се гледа съ не-

довѣрие. Но за това нѣма ни-

какво основание, даже и да бѫде

прѣстъпление да се защищава една

страна отъ клеветъ на германски-

ти агенти.

Английското правителство въ ли-

то германскиятъ кайзеръ, убѣденъ

что на своя прѣдставител, вижда

вече, че руската армия като бойна се

не е изоставило намѣренето си

да съществува, да подпише да влияе на събитията въ Русия.

единъ траенъ демократиченъ миръ. Та опитъ новъ дипломатически

какъвъ желае рускиятъ народъ? похвътъ на въздѣйствие. Бъканънъ

Макъръ и съюзниците да не м-

ога да изпратятъ никакъвъ прѣ-

ставител за прѣговарятъ за при-

мире, то тъ съ готови, щомъ ка-

то се образува правителство, кое-

то прави всичко възможно да остане

на поста си, съ вѣра чрезъ днеш-

ниятъ гражданска война въ тая стра-

на да измѣсти колелото на исто-

рическата необходимостъ.

Близкото бѫдеще ще ни пока-

чи на цѣлите руски народъ, да се же, до колко тия намѣрения ще се

съвѣщаватъ съ това правителство осъществяватъ.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЬ.

ЦИЛЪТЪ КЪМЪ МИРЪ.

Въ-къ „Цайтъ“ пише:

Въ комисията по външните работи на унгарската делегация графъ Чернинъ прѣди нѣколко дни говори досѣдно пътъ на мири и заяви, че този пътъ води прѣзъ Русия. Отъ това се разбира, че не се има прѣдъоченъ само миръ съ Русия. Монархията и нейните съюзници още сега, при започване прѣговорите за примирие съ Русия, присъединяватъ общъ миръ. Графъ Чернинъ изрично заявя, че централните сили не правятъ опитъ да отъделятъ Русия отъ нейните съюзници. Яко ние прѣговаряме съ Русия, то е за това, че тази държава единичка за сега желаетъ искрено мира и излизи съ програма, която напълно се съгласува съ военните цѣли и мирните намѣрения на монархията. И ако ние започнемъ прѣговори за миръ съ Русия, то това правимъ, не защото се стремимъ къмъ сепаративенъ миръ съ нея, а защото руското правителство и рускиятъ народъ съ първите, съ които можемъ да прѣговаряме за сега за миръ.

Успѣхътъ, достигнатъ до сега отъ движението за миръ, не ще може да се прѣмакне. По пътъ къмъ мира ние намѣрихме вече единъ съюзникъ, който до сега бѣ въ редовете на нашите противници и съ когото ние напълно сме съгласни, както досѣдно близките, така също и досѣдно далечните съюзници съ първите, съ които можемъ да прѣговаряме за сега за миръ.

Успѣхътъ, достигнатъ до сега отъ движението за миръ, не ще може да се прѣмакне. По пътъ къмъ мира ние намѣрихме вече единъ съюзникъ, който до сега бѣ въ редовете на нашите противници и съ когото ние напълно сме съгласни, както досѣдно близките, така също и досѣдно далечните съюзници съ първите, съ които можемъ да прѣговаряме за сега за миръ.

Само по себе си се разбира, че ние

сме готови да я улеснимъ да постигне тази целъ, като ще водимъ прѣговорите за примирие откровено и открыто, както иска и руското правителство.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

Западенъ воененъ театъ. — Повече отъ 4-седмици англичаните съ спряли своите нападения въ Фландрия. Мощната имъ офанзива, насочена за завземането на Фландърското крайбрежие и унищожаване базата на германските подводници, може да се счита за привършена. Неуспехъ на англичаните въ пъленье и германската победа се увеличава още повече съ поражението, което прѣтърпѣха англичаните при Камбръ.

Всичките останали дѣйствия на този театъ сѫ локални и безъ особено значение.

Италиански фронтъ. — Въпрѣките италиански контра-атаки съюзниците имъ нанасятъ постоянно удари, макаръ и малки. Прѣзъ последните дни, между Брента и Пизаве съюзниците сѫ заловили повече отъ 3000 пленници и 40 офицери съ нѣколко оръдия и картечници.

Источенъ воененъ театъ. Спокойно. **Индийски фронтъ.** — На място малко по-оживена артилерийска дѣйностъ.

ПОЛИТИЧЕСКО.

ПРИМИРИЕТО ПОДПИСАНО.

Щабътъ на дѣйствуващата армия съобщава:

На 15. декември 1917 г. биде подписанъ въ Брестъ Литовскъ отъ пълномощните прѣдставители на руското главно командуване отъ една страна и главните командувания на България, Германия, Австроунгария и Турция отъ друга ДОГОВОРЪ ЗА ПРИМИРИЕ.

Примирието започва отъ 17. декември 1917 год. по обѣдъ и

вечи до 14. януари 1918 год. Въ случай, че не биде денонсирано (унищожено) въ седмодневенъ срокъ, то продължава автоматично и по-нататъкъ.

То се простира върху всички сухопътни, въздушни и морски бойни сили по общия фронтове.

Споредъ чл. 9. веднага следъ сключването на подписаното примире започватъ прѣговори за миръ.

Органът на Испания, въ Ницца Libre отъ 4. того пише: Германците били хвърлили 40 дивизии отъ руския фронтъ на Западния фронтъ. Същевременно чувамъ за прѣдстоящо германско нападение срещу Солунъ, за сваление войски въ Англия и за съживане съюзничества между Америка и Япония. Всички признания показватъ, че прѣзъ февруари ще стане голъмо нападение, тогава ще се явятъ на сцената излишните на руския фронтъ дивизии. Ще започне походът срещу Кале, Верден и Париж и нашите войски ще има да издържатъ най-ужасното нападение прѣзъ цялата война.

Въ Французската война сѫ станови бурни и пълни съ страсть дебети по обвинението на Малви въ измъна къмъ държавата.

Социалистите на чело съ Рено-дьель сѫ взели защитата на Малви, при одобрение и съчувствие на цѣлата лѣвица.

Вчера телеграфътъ донесе, че и бившиятъ министър прѣдседателъ Кайо ще биде тегленъ подъ отговорностъ. Почнати сѫ безогледни прѣследвания противъ тяхъ, които сѫ за сключване на миръ. Прѣвителството по тоя путь ще изгуби цѣлата лѣвица на парламента и прѣдстот му да ръши въ най-непродължително врѣме въпросъ — да се оттегли или да управлivia не само безъ камарата, но и противъ нея.

Ар Райтеръ съобщава за рѣчта на Асквитъ въ Бирмингамъ. Въ нея се отбѣлъзватъ нови признания на отрѣзленето, което настъпля въ Англия. Личи въ тая рѣчъ влияние

то, което е оказало писмото на консервативния държавникъ и министър Лордъ Лансдоунъ Шонкото на Асквитъ отивъ въ тази рѣчъ да твърди, че той признава свободата на моретата, които трѣбвало да бъде отворени за мореплаването на всички народи.

Въ Русия ставатъ сражения между войските на большевикъ и ти на Калединъ. Кадетътъ поддържатъ контрапреволюционното движение. При Благородъ сѫ биле разбити штурмовите войски на Калединъ. Черноморските флотъ, която поддържа прѣвителството на народните комисари, е счела при Таганрогъ войските, съ които да заеме устието на р. Донъ.

Жертва на пагубнѣ съблазнѣ.

Героичния и самобитен образ на българина прѣзъ последните войни доби своята пълнина. Пагубните полета израстна неговата исполниска фигура, която ще бъде предметъ на поклонение за бъдните поколѣнія и за очудване и чужденците. Многобройни цѣниности, които се криеха въ неговата „корава“ душа, бѣлсната прѣлична същностъ на членъ същътъ на пагубната лѣвица.

Вчера телеграфътъ донесе, че и бившиятъ министър прѣдседателъ Кайо ще биде тегленъ подъ отговорностъ. Почнати сѫ безогледни прѣследвания противъ тяхъ, които сѫ за сключване на миръ. Прѣвителството по тоя путь ще изгуби цѣлата лѣвица на парламента и прѣдстот му да ръши въ най-непродължително врѣме въпросъ — да се оттегли или да управлivia не само безъ камарата, но и противъ нея.

Ар Райтеръ съобщава за рѣчта на Асквитъ въ Бирмингамъ. Въ нея се отбѣлъзватъ нови признания на отрѣзленето, което настъпля въ Англия. Личи въ тая рѣчъ влияние

шумтене душатъ земята, и се увръжатъ съ опашките по корема. Лъвътъ не се мърда, но неровитъ загни кракъ, като двѣ свити челични пружини, всѣка секунда сѫ готовъ да се опънатъ съ страшна бързина.

Стадото се налива и почва да съвръща. Цезарь е вече избралъ жертвата си: единъ младъ черенъ бързъ широкъ мускулеста шия и жълтъ кърпътъ. Съ леко, безъ всѣкакъвъ шум и движение, се хвърля лъвътъ въ въздуха. Единъ скокъ — и той е вече върху гърба на бивала, забъръзъ съ си лапи въ гушата, а прѣдътъ пъхналъ дълбоко въ мускулата му шия. Животното въ ужасъ бѣсъ се пониска изпредъ, скочи, изразилъ съ очите си страшния товаръ, и въ мягъ падъ върху пъсъка съ прѣгързанъ гръденъ. Мущуната на Цезаръ дими отъ горещата кръвъ на животното, той отново огласява пустинята съ своя срашътъ ревъ.

Издържалъ въ клѣтката си спящия Цезарь и вижда другъ смърт. Прѣдъ него се издига набитъ съ остри гъбици, страшно високата здрава прѣграда на клѣтката. Лъвътъ съ единъ-единъ пристъда къмъ земята за 30 мигъ — и той е вече въ прѣградата; подъ стрѣлата, събрана кръгъ и затреперали съ атака кокъ, стоятъ коне. Лъвътъ устрилъ къмъ тѣло, но въ време се събуди.

Избухнала пушка съ огънъ, съ вики

ВЪ ЗВЪРИЛНИЦАТА.

Въ подвижната, набързо напрѣвната отъ дъски, завѣрлиница на Иордана Милера, пазачътъ още не бѣха успѣли да запалятъ лампите за вечерното представление. Надъ всичко лежи тежка полумъгла. Железните решетки, клѣтки, барierи, скамейките, стълбовете, които поддържатъ покрива, кацатъ съ вода и сандъци за пътници изглеждатъ въ това умираще бѣлъщукане на есенната вечеръ, като натрупани въ безпорядък. Въздушътъ е настъпътъ отъ острата воня на дребни хищници: лъвици, диви котки, рисове, смѣсена съ тай на развалините супово месо и птичи торъ.

Като треперя отъ студъ и се притискатъ тѣсно единъ къмъ другъ, пълниниците дрѣнятъ тежко въ клѣтки си. Въ това време тѣ почватъ отъ досадното любопитство на публиката.

Жълтитъ, свинътъ, червеноопашки папагали стоятъ настъръхи на своя прѣчници, привързани за краката къмъ тѣло съ тѣни на верижки. Голъмните стари слонъ, които въ тъмнината изглеждатъ отдалеч, като безобразна грамада, дрѣматъ, като се прѣмѣтатъ на площицата си отъ кракъ на кракъ, и ту разпуска, ту сваля своя гълъбакъ хоботъ. Маймуните бѣха се сгущили тѣлно на купъ въ най-далечния жълъ на

съна кълба гореща пара.

Тревоженъ, но блаженъ сън сънува Цезарь:

Надъ охладяващата слѣдъ дневния пекъ пустиня е изплъзла грамадната сребърно-блѣскава дъска — на мѣсецъ, и пустинята оживяла, събудила се и заговорила съ милиони гласове. Събудиха се и той, авастинътъ на пустинята, и съ бавни, стълки излизатъ изъ трѣулака, кждѣто прѣзъ дена го е прогонило сънцето, и дѣто той, слѣдъ кървавия пиръ, утолилъ отъ ручея иаждата си, спалъ е въ сънка до настъпването на нощта. Каѣтъ простира прѣдъ разширението на очи!

Винкъ се само синъ небе и безпрѣдълна пустиня. Възхваля лъвътъ съ всичката си могъщца гръдъ съзиждия въздухъ и видига разтръса въздуха на пустинята съ свое олушителен, царски резъ. Всичко онѣзвява, обзето отъ ужасъ. Съ прѣхрене и тропотъ скочи и се пониша прѣзъ пустинята изплъзлените стада антилопи и зебри.

Лъвътъ се прикрива къмъ този ручей, кждѣто всѣки денъ отива на водопой стада биволи. Скрива се между камъните. Нито единъ мускулъ на кадифяното му тѣло не

мирида, но цѣлъ той се е стъгналъ и приготвилъ за огромния скокъ.

Отъ далечъ се раздава тежът тропотъ; земята тънде и трепери подъ тежките копита. Идатъ биволи на водопой. Вървятъ трѣвожно и съ

да биде изнесено на показъ. Въ него азъ съзирамъ ново доказателство за величието на българската душа, неспособна да понесе ужаса на позора и угризъната на съвестта, макар че единъ по-голямъ геройзъмъ би възпръръл ръжата, която посъга върху живота, който въ тия времена, повече отъ когато и да било, принадлежи на отечеството.

Поменитият подофицеръ, съблазненъ, подмаменъ, се е заразилъ отъ генерическа болест, слѣдът което срамът отъ началството, домашнинъ и съселянинъ е разрушилъ спокойствието на вътръшния му миръ и го е заставилъ да прибъгне до тая трагическа развръзка. Нѣщо, което заслужава да биде отблъзвано е, че по медицинския актъ слѣдъ смъртъта му, се вижда, че той е билъ наилъкуванъ отъ тая лоша болест. Но види се, раната, която е била причинена на неговото човѣшко самолюбие, е била по-честнѣчима и можитъ отъ нея съ ѝ го принудили да прибъгне до мрачната сила на револвера за вътръшно освобождение. Види се, че волята не е могла да озари въ него съзнанието съ другъ, по-мъжественъ начинъ на изкупление.

Това е трагедия на единъ случайно съгършилъ, но чистъ човѣкъ, съвѣстта на който е била будна, и волята слаба да намѣри другия желанъ изходъ — възраждането.

Любопитни сѫ писмата, които ѝ били написани отъ него въ прѣщечерието на ужасното рѣшеніе, които азъ прѣписахъ отъ съставеното дознание слѣдъ смъртъта му, които прилагамъ, като запазвамъ и правописа имъ.

3/XI 17 г.

Обична ми мамо;

Днесъ ида съ настоящето си кратко писъмце да Ви поздравя и извѣстя здравието си, за което моля всѣвишнаго Бога за Вашето и за всички домашни драгоцено здравие. Мамо какъ прѣкарвѣ тамъ почнахте ли да се сите живо и иматъ ли чиракъ за сега, какви новини има на село моля. Вие съвсѣмъ ме забравихте и като че сте съвсѣмъ охладили къмъ менъ като че Ази не съмъ Вашъ синъ и то така скоро особено тати той като че кой знае какво съмъ направилъ и сега не искашъ и да знае, но не бойте се Ази съмъ близо тукъ до бай Сарай и единъ умъ ме мѣчи и ме кара да се придамъ та да замина отъ тамъ въ Америка. Азъ ме е срамъ какъ ще се върна единъ денъ на село хичъ не зная, и то и най-послѣдния денъ сълъло да ми каже че съмъ билъ заразенъ. Ахъ какъ се излагахъ и много нещастенъ съ първи пътъ да загазя. Ахъ сѫдъ защо така се измѣне надъ менъ отъ първи да стана последенъ това нѣѣ за тегленедано Богъ е добъръ та да ми изпрати некой неприятелски куршумъ та макаръ и печално да свърша, съвѣстъ постоянно ме мѣчи като че съмъ направилъ некое големо прѣстъпление. И Ако не направя некое чудо пакъ и т. н.

По този въпросъ ще ви моля не дейтъ ми писа въ писма който изпращатъ по пощата въ частни лица по лица пишатъ.

Обична ми мамо,

Мамо, както Ви е извѣстно, Азъ станахъ жертва на случайността и макаръ до сега да не употребихъ никови срѣдства въ слѣдъ като разбръзъ че и да живѣя ще да бъда тежестъ самъ на себе си тъй и на вази и да продължавамъ да петна името на цѣлото ни семейство то съмъ рѣшилъ да тури край на този животъ.

Мамо недѣйтъ жали за менъ. Вие имате достатъчно други наследници за който ще Ви моля съвѣтвайтъ

за да се позатъ отъ тия работи. Азъ ми се виде тѣжко това име и рѣшилъ макаръ и прѣдеврѣмено да тури край на този животъ. Мамо недѣйтъ мисли че синъ е билъ некой курваринъ не това Азъ никога не съмъ вършилъ. А съмъ случайно попадналъ въ това положение и то благодаренъ на развратникъ другаръ, на когото азъ щешъ да заплатя но съжалътъ че сѫ съзложилъ, нека отъ Бога да го намери.

За съгла толкова прѣимните моята прощащи целувка прощаватъ мили родители братя и сестри, може би ще се срѣщнемъ тамъ горѣ където се срѣщатъ всички прощавай миль животъ.

(На плика отътъръ написансъ послѣдне обогомъ).

Господинъ Капитанъ

Съ това си писмо ида да искамъ да испълниятъ молбата на умираща. Молбата ми е тази да бъдите добъръ та да испратите остатъка на монти пари който сѫ съвсѣмъ малко 40 лева който сѫ изпратѣни за размена въ букурещъ и заплатата ми за септемврий мес. на братовата ми дете сираче отъ тази война, като наследство отъ чича ѿ. Господинъ Капитанъ менъ мѣ послѣдва зла участъ като младъ човѣкъ за менъ е тежко това име и най-послѣ рѣшилъ да отида до крайностъ то ще ви моля dame оправдѣтъ поне да не бъда вписанъ въ списанія на измениците. Збогомъ мила Родино збогомъ Другари. Пазете се отъ това отъ което азъ умирамъ мърцина.

Всѣко обяснение слѣдъ тия писма е излишно.

Завѣтътъ къмъ другарите, написанъ въ послѣдното писмо: „Пазете се отъ това, отъ което азъ умирамъ мърцина“ изнася всички ужасъ въ наболѣлата душа на са-моубиеца и нейните прѣдсмъртни трепети.

Той добъръ разбира, че умира не тъй, както слѣдва да умре единъ

български войникъ, но волята му е слаба да му подскаже другъ изходъ и той, съдѣтъ като обиня начинъ за спасение, прибъга до това, което макаръ да не е разумъ и моралът изходъ, но въ всички случаи представлява края на трагическата борба въ една чиста душа.

Писма пъти близинъ.

(Писмо 10).

Бѫдете до край върни, съ то-ва бихъ желалъ да почна днешно-то си писмо. Защото азъ виждамъ мнозина, които измѣнятъ на се-мейния си дългъ. А семейство и служебенъ дългъ събрани състав-ливатъ човѣшки дългъ.

Нужно е за човѣка да не се поддава на силата на минутата, на мѣнящъ се впечатления, да не измѣня на това, което е призналъ единъ за винаги постоянно и справедливо. Защо сѫ хубавитъ цвѣтъ, ако не за това да даватъ плодове, и добрѣтъ мисли, ако не за това да се послѣдватъ отъ добри дѣла! Трѣбва да изработвамъ въ себе си постоянство, да се при-виквамъ къмъ това да си остававамъ едни и сѫщи, да се укрѣпимъ въ своите разбиранія и да не давамъ подстѣпъ на съблазните къмъ тѣхъ.

Нищо не е тѣй трудно, както това да си останешъ върень. На всѣка крачка гледаме влияния, които искатъ да ни отмѣстятъ отъ пътя ни. И ако тия прѣплѣтвания биха били само външни, то това е нищо. Но има вътръшни. Намѣре-ниятъ се измѣняватъ. Ние драго-волно обѣщавамъ нѣщо, но когато дойде време да изпълнимъ обѣ-щаното, всичко ге измѣня — и

смѣрките, — крѣкане се различаватъ между. Но Цезарь не иска да изпълни плячката си; той вече е хва-нилъ за гривата жребчето и го вѣ-те по земята къмъ прѣградата. Гин-ътъ и въкусъ на горещата конска кръвъ му придаватъ прѣкомърна сила. Съ единъ замахъ на могъщата си глава той прѣхвърля животъто на гърба си, прѣмѣта се ведо-съ него задъ прѣградата и се скрива въ тъмнината на нощта.

Пазачътъ запали ламбата. Свѣтлина падна върху счѣтъ на Цезаря и той се събуди. Отначало лъ-дътъ дълго не можа да дойде на себе си; той даже чувствуваше на лицата си вкусъ на прѣсната кръвъ. Но щомъ разбра, кждъ се намира, тързо скочи на крака и зарева тѣйнавно, каквато още никога не сѫ изпушали стресащите се постоянно лъвски ревъ, маймуни, лами и збори. Лъвицата се събуди и лежиши-ромъ присъедини своя гласъ къмъ леговиковъ.

Цезари вече не помнише своя сънъ, което чувствуваше, че никога не сѫ го раздразнили тѣй. Тази тѣсна ре-гътъчна клѣтка, тѣзи искови-ни залипи, тѣзи човѣшки фигури. Той е хвърляше отъ жгътъ на жгътъ, побъръмежише на лъвицата, което ми се изпрачваше на плята. Спирвше се само за туй, за да из-кази въ бѣсънъ ревъ цѣния си бе-зумънъ гнѣвъ отъ затвора.

Моо-ля господа! Започва се обяснението на зѣброветъ. Моо-ля — звника прѣдъ вратата пазачътъ нѣ-мецъ.

Господата, въ чието число бѣха десетъ-дванайсетъ дами съ дѣца и кърмачки, нѣколко гимназисти, юн-кери и около тридесетъ добъръ облѣчи-чи мжже. Всички приближиха и заобиколиха пазача. Останалата пу-блика зяпаше отзадъ, отъ другата страна на барнера. Пазачътъ застана гърботъ къмъ прѣвата клѣтка и като почукваше съ прѣчка заднишкотъ на решетката, започна да обяснява:

— А, ето ам-мерикански горли-вецъ. Тѣлото му е снабдено съ дълъги бодливи игли, които той хвърля върху прѣслѣдващъ го непри-тели...

Своето обяснение той изговори съ заученъ тонъ съ най-голямо рав-нодушие къмъ горливите, и прѣ-мина къмъ слѣдния номеръ.

— А, ето черна пантера, или черна съмътъ, другаче се марича още гробокопателница. Разрвай гроб-овете и иззда труповете съ кожата, съ костите, даже съ космите! По-одръпните се, господа! Двашта не виждатъ...

Публиката се наведе къмъ решет-ката, но не видѣ нищо, освенъ дѣ-телни горящи очи тъкмо въ жгъ-ла на клѣтката.

Можешъ тамъ нѣма никаква пан-тера? обади се нѣкой отъ галерията.

Слѣдъ това пазачътъ обясни хал-гедрилата, която отива да се раз-хожда на луна, ако нѣма луна, то безъ луна, и яде яйцата на кро-кодила. Слѣдъ това той показва за-творената въ сандъкъ „эмия Кей-локъ отъ островъ Цейлонъ“. Тази эмия не е отровна, души само съ мускулите си. Тя не се вижда, за-щото, ако се отвори сандъка, — змията зядваша на бедната гъже изѣбъга“.

Накрай тѣлпата се спрѣ прѣдъ клѣтката на лъвъ.

— А ето африкански лъвъ. На-рича се Цезарь. Струва 25,000 марки. И съ лъвицата си, която струва 11,000 марки, — запъ пазачътъ.

Слѣдъ това въ рѣжата му се отзо-ва, неизвѣстно отъ дѣ, тенекенна ко-фа и, като подхвърляше леко ту-рените въ нея десетачета и като я пропъгаше къмъ публиката, каза:

— Сега ще се почне бѣлсково прѣставление: укротяване на лъво-ветъ и хранене на дивитъ зѣброве.

Подарете, господа, за слушащите си зѣбровица.

И въ това време съ свободната рѣка той заби зъвница, извѣстя-ваща началото на прѣставлението. Десетъ евреи музиканти закършиха веселъ народъ...

— Карлхенъ, звѣнѧтъ, — каза ед-на чистичка стара нѣмкиня, като излизаше изъ задъ касата и като отваряше вратата на рулетката, дѣло се обличаше укротителя.

— Сега, — отвѣрна Карлхенъ. — затворете, мамо, вратата. Студено. Карлъ Милеръ, братъ на ступа-нина на зѣбрилицата, стоеше въ малката дълчена туалета, прѣ-огледалото, вече облѣченъ въ ро-зовъ трико съ малиновъ кадифянъ коланъ подъ корема. Старинътъ братъ Иоханъ седѣше до него и внимателно слѣдѣше туалета на Карла, като му подаваше потрѣбните прѣ-мети. Иоханъ бѣше съвѣтъ куцъ (единъ опитомъ лъвъ) му осакати дѣснинъ кракъ) и никога не излизаше като укротителъ, а само подаваше на братата си въ клѣтката, обръчи, бенгалски огънъ и писто-лети.

— Ето червило — каза Иоханъ, подавайки на братата си кутийка. — Тури малко!

Карлъ дѣйствително бѣше блѣденъ. При първите звуци на музиката той почувствува, какъ кръвта се изгуби отъ лицето му и като гор-реща вълна нахлу къмъ сърцето, и какъ ржътъ му изстинака и при-добиха нѣкаква особена вѣдрѣв-ностъ. Но това вѣлнене не бѣше вѣлнене отъ страхъ. Вече дѣлъ години какъ Карлъ укротявалъ лъвове и всѣки денъ изпитва едно и сѫщо чувство — разпъване на нер-вите.

Музиката, трикото, боязливото и почитително любопитство на тѣлпата, бенгалскиятъ огънъ, накрай, при-ливътъ на воля и смѣлостъ прѣ-

събития, и хора, и ние сашити. Малко сж ония дъръ, който въ дъждъ да удържат думата си дадена въ същечевъ день. Тъй постяла човъкъ, който хвърля сърдцето си на четири страни, дава го — взема го, къса възрастът съ свое то минало, отрича самия себе си. Когато той погледне назад — той не може да види себе си. Въ минулото си той вижда други, чужди на себе си днес човъкъ, а по нѣкога и нѣколко чужди. Това е толкова по-печално, защото човъкътъ, въ същността, жадува за постоянство. Той е скитникъ, който търси осъщност, бездомникъ, който търси отечество. Отъ непрѣжнатите измѣнения въ условията на живота, той получава само разисанни впечатления. И живота въ не-

говата цѣлостна концепция остава чуждъ за развоюваната му душа. Да си съградишъ жъль, въ който да приключиши главата си, да се утвърдиши въ родова връзка съ земята и да пуснеш корени въ нейната смисъл — това би трѣвало да биде крайната мечта на членътъ въчната странница. А за да стане това, той трѣбва да си има свое съмѣство и своя брачна градина; нужно е да има своя любовъ, своя вѣра, свое дѣло... конт да оправдават неговото земно сѫществуване. И дългътъ къмъ това му съмѣство трѣбва да биде подпеченъ съ оная неизмѣнна вѣрностъ, както и дългътъ къмъ най-възвишенната любовъ въ сърдцето му къмъ отечеството.

(Слѣдва).

ЗАБАВА И ЗАДАЧИ.

Басня за двата коня.

Два коня возили двѣ каруци. Прѣдния конь вървѣлъ добре, а задниятъ постоянно се спиралъ. На прѣдната каруца почнали да прѣхвърлятъ товара отъ заднината. Когато всичко прѣхвърлили, задниятъ конь се почувствува съсъмъ свободенъ и казалъ на прѣдния:

— Поти се сега и се мажи. Колкото повече се стараешъ, толкова повече ще те мажчатъ.

Когато се върнали дома, стопанинътъ си казалъ:

— Защо ми е да храня два коня, когато цѣлата работа върши само единътъ? По добре храната за двата ще дамъ на единия, а другия нека мре; поне кожата му ще ми послужи.

Така и станало.

— Чакай, татко, не пий това вино — въ чашата ти има муха.

— Ехъ, синко, нѣма нищо! Азъ глътнахъ една воденица и двѣ къщи, че не ми се закачиха на гърлото, та отъ една муха ли ще се боя!

Войници отъ командата се оплакватъ на поручика, че старшиятъ ги бие.

Поручикътъ го вика при себе на обяснения. Старшиятъ обяснява:

— Тъй вѣрно, бихъ нѣкои, господинъ поручикъ. Ударяха на чувство, ударяха, на тукъ зафахъ да удари съ кждѣ съврнемъ. Оно се не траеше никната галерия, господинъ поручикъ!

Остроумния професоръ.

Студентъ държалъ изпитъ, но показалъ безпримѣрно незнание по

връмъ на прѣдставлението въ клѣтката и страшната нравствена сила, която той чувствува въ това връмъ въ цѣлото си сѫщество и особено въ погледа, заставящъ лъвъ страхливо да се тегли въ жълътъ, всичко туй го вълнуващо още по-отрано, при обличането.

Като наредиши бузитъ си и като дръпна съ моливъ по долнинъ и горни клѣтви, очите му станаха голими и забѣлѣха. Карлъ надѣна на шията си малинова огърлица, украсена съ бисери, и се погледна на огледалото. Прѣдъ него стоеше смѣло, развѣнчано, твърдѣ крашиво лице, съ строга, опърничаваща брава, съ голѣми сини очи, гледащи съ дъръзка усмивка.

— Камшики! — заповѣда отристо Карлъ, като се поправяше прѣдъ огледалото.

По-стария братъ му подаде бѣзо дългътъ камшикъ, и съмъ отиде къмъ вратата, за да ги отвори широко прѣдъ излизането на Карла, и за грижено попипа револвера въ джеба си.

Карлъ хвърли огледалото върху стола и направи съ ръцѣ и крака нѣколко бързи движения, за да се разширши. Братъ му го погледна въпросително. Карлъ кимна съ глава и влѣзе съ еластичнътъ бързъ ходъ, прѣзъ разтворената отъ Иоханъ врата, въ забѣрѣлницата. Иоханъ вървѣше подиръ му и завѣнчаше чистичката бабичка крадишикомъ

всички въпроси, които му били зададени. Най-сети той почналъ да питатъ само то-ва, което той не знае, когато може да биде изразена въ тънъкъ владѣ маса познания, по кои-ко думи: *сумата отъ единаки* то не му се задава въпроси. То-*степени* на двѣ цѣли числа и гава професорътъ откъсналъ пар-може да биде сѫщата степенъ отъ трето цѣло число, ако степенъта е бѣла хартия, не по-тѣмътъ отъ квадратъ сантиметъръ и, като я повече отъ 2. Съ други думи: за-*П > 2* уравнението $X^2 + Y = Z^3$, залътъ: „Тъй като устия изпитъ за неразрѣшимо въ цѣли числа.“

Завѣщанието отъ нѣмския математикъ капиталь и до сега стоятъ непокъжнатъ, въпрѣки усилията, които сж правили мнозина, да ги получатъ. Кой знае, може би, дѣлъ съдено съсъмъ случайно да въмѣри доказателството на тая теорема нѣкой, който никога не е възможилъ чрезъ математиката да заблагатва. Въ всѣки случай, читель ще има да изгуби връмътъ съ даромъ, ако внимателно помиси върху задачата на Фермат.

? Софизмъ?

Извѣстно е, че равенството $5 = 1$

Единътъ твърдъ много задълъжилъ господинъ вървѣлъ по улиците умисленъ. Срѣзналъ го приятель и го попиталъ, защо се е замислилъ.

— „Имамъ много дѣлъ, — отговорилъ той, — и не зная какъ ще се разплатя“. — „Нѣма за какво да мислишъ, — възразилъ му приятель, — предъстави тая грижа на кредиторите си.“

Нѣкой си живѣялъ съ жена си не твърдъ добре. Еднъжъ, подиръ дълга кавга, сърдитата жена му казала: „Ти ме мразишъ и само гледашъ да умрѣ. И щомъ затвори очи, ти веднага ще се оженишъ за друга, па ако ще да биде тя на двоява лѣщеря“ — „Извинявай,

хладнокръвно отвѣрвали мѫжътъ, — азъ не съмъ лютеранинъ:

за двѣ родни сестри че искаамъ не мога да се оженя“.

Сто хиляди марки за доказателство на теорема.

Въ 1907 г. въ Дармштадтъ се е поминала математикътъ Волфскель, който е оставилъ завѣщаніе отъ 100 хиляди марки за този, който докаже „великата теорема на Ферма“.

извадимъ по 3 единици, ще получимъ $2 = 1$. Ако дѣлъ част на това невѣрно равенство дѣлъ въ квадратъ, ще получимъ

$4 = 1$, което противъ очакванията ни е вѣрно равенство.

Този грубъ софизмъ съ числата често се промъква въ логиката, дава видима правилност на идентътъ, безъ тя да е такава.

Карла съ горещъ дѣлъ и миризма отъ гнило месо.

— Цезарь, назад! . . . — извика Карлъ и, като приближи нарочно лицето до клѣтката, устреми върху зѣвъ упоренъ погледъ. Но лѣвъ издържа погледа, не отстъпчи и заскърба съ зѣби. Тогава Карлъ пропърътъ решетката камшика и започна да бие Цезаря по лапите.

Цезарь ревѣше, но не отстъпваше очи.

— Стига! — извика нѣкой изъ публиката. — Стига! — подхвъзана единодушно цѣлата тълпа.

Остави! — каза Иоханъ съ тихъ и тревоженъ гласъ и подъ пеперината незабѣлъзано извади изъ джоба си револверъ.

— Не! — отрѣза сърдито Карлъ и пакъ удари съ всичката си сила лъва по главата. — Цезарь, назадъ! Но Цезарь внезапно се изправи на цѣлъ бой и удари съ лапите си решетката туй силно, че цѣлата клѣтка се разлюпѣ.

— Стига! Прѣстанете! — викаха зрителите и, като проковани въ скъщото време, не се мръднаха отъ мястата си.

— Огньи! — извика Карлъ. Минутъ припадъкъ отъ нѣрвичност, що изпита отначало при неизвестността на лъва, сега отстъпи място на озлобленето и той рѣши на всѣка щастя да накара лъва да се покори.

Иоханъ измъкна изъ мангала, до-

несенъ отъ пазача, разпаленъ же лѣзънъ прѣть и го прѣдаде на брати си ведно съ запалена клечка отъ искрите бенгалски огнь.

Ослѣпени отъ огнь, зрителите не забѣлъзаха бѣрзото движението на Карла, но видѣха, какъ Цезарь оскълътъ болѣзньенъ стонъ отскочи отъ вратата и въ сѫщата секунда укрителътъ се намѣри въ клѣтката.

Въ зѣврѣнната стана съсъмъ тихо. „Чуваше се само, какъ шипътъ бенгалски огньъ въ рѣзътъ на Карла и какъ стене и рѣмжи Цезарь въ жъла на клѣтката.

Какъ стана слѣдъ това, никой не можа да си даде отчегъ. Чу съ потресающия викъ на Карла, ужасъ на рѣвъ на Цезаря и на лъвицата при оглушителни вистрѣ, изплашени викове на зрителите и отчаяния старчески плачъ: „Карлъ! Карлъ! Карлъ! . . .“

На пода на клѣтката лежи Карлъ цѣлъ измачканъ, съ счупени рѣзи крака и ребра, но още живъ; западъ на лъвицата, ударена право въ черепа отъ куршума на Иоханъ, наредъ съ нея — въ последния животъ — Цезарь.

Бѣднѣтъ, изполпашени зрителите около клѣтката въ нѣкъмъ ужасъ и не се мръднаха отъ място си, безъ да се гледа на молитвъ на пазача да напустятъ зѣврѣнната.

Въстникъ на ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи изпращайте направо въ редакцията при щаба на 2. армия.

Лойдъ Джорджъ.

Последни надежди.

Именитият английски държавник и министър е произнесъл нова съ това издава присъщия на английския, която е предметъ на живи гличанина хладън разсъдъкъ върху фактът; но веднага, съкашъ, уязвенъ отъ жилото на тая истини, той захваща старата пъсънца за борба и победи, почва страстно да говори за нуждите на тая ръчъ, да я съмъти като отговоръ на днешното английско правителство върху папскатаnota. Самата ръчъ, която изобилствува, не както другъ пътъ, съзвезди държани думи и изрази, които свидетелствуват за крайното различие, въ което е попадналъ английският диктаторъ, не казва по същество, нищо довече отъ тоя, което до сега е казвано. Съдържанието на друга разлика отъ по-ранните му ръчи, пропити съ увереност и надежди, сегашната му ръчъ издава вече колебания и страхъ.

Лойдъ Джорджъ все повече и повече, ведно съ своите политически приятели, добива сходство съ държавните маже при Георгъ III, както забъръща Neue Freie Presse, съ характерните имъ черти: слъпка страсть къмъ разрушение, непримиримост, жаждата за кръв и присъмъхъ на всъкакъвъ разумъ.

И наистина, каква картина рисува Лойдъ Джорджъ за Съглашението съ своята сегашна ръчъ? Русия е на пътъ да се оттегли отъ войната, Италия разбита, френската демократия, както той остроожно казва, е предоставена сама на себе си, силно разкоребана, тогава, когато, по самия пакъ негови думи, Централните сили съ въ положение да изтеглятъ отъ руския фронт стотици хиляди войници, за да нападнатъ западните сили. И този държавникъ, който стъпка съ крака миналогодишното желание на тая предпоставка, предъ която всъки другъ би си положилъ на Америка.

Съдържанието на Лансдоуна, пътъ за ликвидация, Лойдъ Джорджъ иска отъ Англия да приеме нови жертви, да увеличи ефектъ, при наличността на противниковъ на армията си, да ограничи разхода на необходимите продукти, до като дойдатъ американци, да се спаси български, позоваване къмъ мечата на страната на Лойдъ Джорджъ отъ страната на Асквитъ и Уайлсън, при разхода на необходимите про-

тивници, не крие, че Съглашението пръживава часове, кои-

Голъмтъ побъди при Изонцо и равновесие е неустойчиво. Това Таглиаменто, дъто италианците вече се рисува нагледно отъ цълъ редъ факти.

Всички погледи трепетно съ обрнати къмъ Брест-Литовски, и само една надежда, кръни неустойчивото равновесие на неприятелските кабинети — шахсовете на една контра-революция, която да унищожи дългото въ Брест-Литовски.

Ако би даже станало подобно иначе, то едва ли това ще измени ходът на работата. Досегашните събития въ Русия измениха до толкова военното и политическо положение въ полза на Съюза, че Съглашението тръбва да търси нови и бързи сърдъства, съ които да възстанови нарушеното вече равновесие. Такива сърдъства остават все старти и трудноподвижни сили — Америка и Япония.

Логиката на досегашните факти дава малко основания да се предполага, къде тия дълги сили, които подклауждаха до сега огъня да се гърятъ, ще отидатъ сами да се хвърлятъ да горятъ въ него.

Но това е тя, надеждата, на врагове и тя единична още кръни неустойчивото равновесие на тъхните воинствени кабинети.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЬ.

Надъватъ се пакъ на Сърбия.

Английският „Съдней Таймс“ въ статията си „Нашата стратегия“ пише:

Военните сътрудници на това седмично издание, майоръ Давидъ Девинъ, не скрива недоволството и разочароването въ Англия отъ стратегията на английския главнокомандуващ Дуглас Хенъгъ.

Естествено, че той, Германия възнамърява да създаде една велика военна дължава отъ Балтийското море до Персийския заливъ и очевидно, задължено да осуетимъ тия планъ, ние тръбва да възстановимъ февруари казваше: „Азъ вървамъ, не само Белгия и Сърбия. Какъ че настоящата година ще биде ръ-

во ще стане тогава съ теорията, че западниятъ фронтъ е единствено ръшащъ?

Опитът доказва невъзможността да се пробие фронта при де-фаизирана система. . . Загубата на извънредно число воински води, наистина, до изчерпване силитъ, но това важи и за двамата воюващи. Това би било единъ лошо комплиментъ за нашия генераленъ щабъ, който приема, че тази метода е последната дума на стратегията.

Истината е, че „западната школа“ имаше шансъ, обаче не я се удава да приложи тая стратегия. Пръвноката на съръ Дуглас Хенъгъ е била невърна, когато пръвъ планъ, ние тръбва да възстановимъ февруари казваше: „Азъ вървамъ,

шашаща. Нъма съмнение, че ние повече пръдказаниката на западния фронтъ се оказват невъзможни. Не е на много места и по успѣшънъ "Заблуждението дойде до тамъ, че всичкото внимание се насочи къмъ западния фронтъ, а всички други фронтове се пренебрегаха. Въ склонността, постигната от нашите военни цели заедно не само отъ успеха ни въ Франция, но и на Балканите.

Ръшащиятъ фронтъ на изтокъ остава пакъ Балканскиятъ и никой другъ.

Единъ успѣшънъ походъ отъ София по направление къмъ София ще ни доведе до главната артерия на съобщенията на Централните сили и тъхните източни съюзници. Щъхме да настъпимъ до Дунава; да прѣкъснемъ желъзопътната линия София — Цариград; Турция и България биха ни се предали безусловно, ние бихме затворили "задната врата", бихме изолирали Централните сили и бихме допълнили нашата блокада. Сръбскиятъ генераленъ щабъ, единъ истински авторитетъ, съмнътъ подобенъ походъ за осъществимъ. Така мисли и гравийводата Мишичъ. Опитътъ прѣзъ последните дни години не сѫ още доказателство. Съмнениетъ бояни сили на Съглашението се намиратъ подчинение на единъ генералъ, който се интересува повече отъ политика, отколкото отъ тактика. "Оставете се на войниците и не давайте имъ политиците да се бъркатъ", е една максима, която постоянно ни звучи въ уши. Почти винаги войниците сѫ имали желание да се биятъ и почти всички сѫ несподули съ дължатъ на смирената отстъпчивост на нашите държавници, въпреки възгледъ на войската. Все повече и

тѣхната слава".

Този фактъ биде съобщенъ на императоръ Александър II, който заповѣда на князъ Горчаковъ да не покажа вече за прѣдаването на този сръбски градъ на България.

На Буковешкия конгресъ България едино се отклони. Да са и, между другото, и града Струмица въ сръбска Македония, както и достапът на Бъло море, прѣзъ етнически гръцка територия. Сърбия още веднъж показа едно рѣдко дезинтересиране, като пропусна да вземе законите си права върху етнически сръбски места, като Видинъ, Трънъ, Бръзникъ и Кюстендилъ. Не ѝ дадоха даже и достапът на морето.

И българите съмнѣтъ още да говорятъ за безчестие, извършено спрѣмо тѣхъ. Най-жалкото е, че срѣдъ нашите съюзници още се намиратъ хора, които, като говорятъ за балканските страни, се опитватъ да ни поставятъ въ единъ и сѫщи човѣкъ заедно съ нашите източни събрди.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО

По бойните театри не сѫ настъпили сѫществени промѣни.

Въ Италия, между Брента и Пине, оживената бойна дѣйност продължава.

Съюзниятъ войски отблъскватъ нови, свои успѣхи на изтокъ отъ Монте Солароло.

На Македонския фронтъ положението е непромѣнено.

Нѣкога отъ чуждите вѣтници, съобщаватъ че била прѣдстояща смѣната на ген. Сараа, съ генералъ Гуро.

ПОЛИТИЧЕСКА
Публикувай съ договорътъ за при-
държане и допълнението къмъ него
Прави впечатление да държатъ и въз-
имното зачитане, което си правятъ
съ договора дѣлътъ страни.

ПРИДЪРЖАНОТО се простира и на ро-
манския фронтъ.

ВЪ ОКУПИРАНА РОМЫА съ стани събрания за миръ на много чѣста.

САДОЧЕНОТО ВЪЧЕ ПРИДЪРЖАНОТО се съ-
послѣда въ най-скоро време отъ прѣговори за миръ. Сега става избора за изпращането на пълно ощи-
ници за тѣзи прѣговори.

СЪГЛАШЕНИЕТО ПРАВИ всевъзможни
опити да попрѣчи на прѣговорите
за миръ съ Русия.

ПРИСТАВА ИЗВѢСТИЯ ОТЪ КИЕВЪ,
които сѫ неясни и противорѣчиви.
Излежда, че властът на украинското
правителство е възстановен.
Знаменателно е, че военната мисия на Съглашението се намира въ Ки-
евъ. Прѣполага се, че тя се състое-
ра да спечели Украинското прави-
телство за борба срѣщу болжези-
ките.

"ДИРХЕР НАХРИХТЕН" обнарод-
ва едно съобщение отъ Италия съ
дата 18. дек., получено по косвенъ
путь, споредъ което днесъ Италия
била прѣдъ близъкъ разгромъ. Въз-
будженето било общо въ градове отъ
Милано чакъ до Неаполъ и Палермо.
Това възбуджение съ мѣжъ се въздържало отъ военните, прѣ-
ди всички чѫдни войски. Положе-
нието на работите, главно въ срѣда-
на Италия, се приближавало до а-
нархия. Процесътъ на разложението
бързо напрѣдъвалъ. Прѣстоило
изъцъ грамадно, което всички мо-
ментъ можело да се разрази. Пар-
ламентъ изгубилъ всѣко значение
прѣдъ общественото мнѣніе.

СТОХОЛМЪ. — Споредъ извѣстия
отъ Петроградъ, отношенията между
руското правителство и украин-
ската Рада все по-вече и повече ге-
влошавали.

Съмнѣніето е било загубено. А тѣ се
увѣдѣли, нарушили заповѣдта, вмѣ-
сто лъжливъ, направили истинска
атака, тѣй чѣ здѣли неприятелската
позиция и съ това сражението било
спечелено. Лордъ-генералътъ се
твърдѣ разсърдилъ на такова непо-
виновение, похвалилъ ги за храбро-
стта, но ги далъ въ сѫдъ.

— Лордъ-генералътъ, нали съ
Кромвель, татко?

— Да
— Азъ съмъ го видѣла! Когато
минаваше край дома, на бѣла коня,
засетъ съ войниците, той гледаше.
Не знаѣ какъ, но като че е недово-
ленъ и азъ видѣхъ, че всички око-
ло му се страхувала.

Ахъ, ти бѣбице!... Полковни-
циятъ ги довеждаше въ Лондонъ и
ги пушчаше, подъ честна думъ, да се
видятъ съ сѣмействата си за послѣ-
дните пѣти...

— Стой!
Всички почнали да се прислуш-
ватъ Наново стъпки, но пакъ от-
минали. Майката склонила главата
върху рамото на бащата, за да скрие
своята блѣдност.

— Какво ти е, мамо? Защо пла-
чешъ?

— Нищо, нищо, гълъбче. Азъ
сломнихъ сѣ-тѣй за тия бѣдни сѣ-
мейства.

— Ти не плачи, мамо, това е при-
казка. Ти ще видишъ, какъ всичко
ще се свърши хубаво. По-скоро
татко, казай!

ЖРЕБИЕ.

(Отъ Маркъ Твентъ).

Това е станало прѣзъ врѣмѧто на Кромвеля. Тридесетгодишниятъ полковникъ Мейфайръ е билъ най-младия съ такъвъ чинъ въ републиканска армия. Макаръ, младъ, но той билъ изпитанъ въ боевѣтъ храбрецъ, постъпилъ въ армията още седемнадесетгодишънъ. Билъ се е въ много боевые, спечелилъ е наредъ съ чина и всебищно уважение за своята беззавѣтна храбростъ и разпореди-
телностъ. Но сега той се намиралъ въ голъмо нещастие — черни сънъ на легнала върху щастливия му до сега животъ.

Зимна вечеръ. На бѣнь е тѣчно и вяляща, а въ стаята цари тежко мълчане. Полковникътъ всичко е вѣче изприказвалъ съ жена си, про-
чель е глава отъ Библиата и вечер-
ната молитва. Сега стои съ сѣръната рѣ-
жъ и гледа въ огнь. Той и жена му знаятъ, че дълго нѣма то-
ва да се продължи и младата жена трапери отъ ужасъ.

Ти иматъ една единствена дѣще-
ри, Ебби, седемгодишна, която бо-
говаря. Ти прѣди съня ще дойде
да вземе "лека ношъ" и затова пол-
ковникътъ казва на жена си:

— Изтряй сълзите и нека гледа-
ме по-весело. Трѣба да забравимъ
за малко това, което ни чака.

— Добрѣ. Азъ ще скрия сълзите!

си въ сърдцето, което еда още е съ-
цѣло.

— Какво да се прави? Трѣба да
търпеливо да се прѣнася сѫдбата,
която се помни, че Този, Който я
изпраща е справедливъ и многоми-
лостивъ.

— Да биде волята Ти!

Каждраво, малко мояченце, въ
нощна ризка се показва отъ врати-
тѣ, хвърля се върху тръбънътъ на
бащата, който почва да го чѣлува.

— Татенце... Полега, че коси-
тъ ми разроши!

— Ахъ, извини ме, глѫбчето ми.
Азъ искахъ само да тѣцълуня.

— Татенце, почтай приказката!
Всъка вечеръ азъ не мога да заспа-

безъ приказка, щомъ нача, че ти си
тука. Никой не може да разправя
приказки, като тебъ. Почтай, моля
ти се!

— Стой!

Полковникътъ и жена му съ тре-
батъ се поглеждатъ и почватъ да се
прислушватъ. Стъпки. Прѣзъ шу-
ма на вѣтра се чуватъ стъпки...

Все по-близо и по-близо... По-ясно...
Слаба Богу — за-

мнини и заглъхнал. Бащата съ
майката възъдъхнали отъ радостъ и
той казалъ:

— Приказка ли? Бесела ли?

— Не, татко, искала страшна.

Бащата настоявалъ на весела, но
дѣтето двакъ по-истойчиво стои
на своето.

— Не е всичко весело, татко! Мой-

и та гувернантка казва, че не всич-
ки хори живѣятъ весело. Истина ли

е това, тато? Тя тѣй казва.

Майката възъдъхнала; а полковни-
кътъ казалъ нѣжно:

— Истина, мое ангелче! И при-
нася скоро ще дойде невеселото.

Това е тежко, но истина.

— О, тогава разкажи ми това, татко,
но да биде по-страшно, тѣй че да

зтрепери отъ страхъ, ейтътъ като
че ли е дошло то. Мамо, ела по-

ближко, вземи рѣжката ми, а азъ ще
държа татка, тѣй че когато това...
лошото... дойде, ние да бѫдемъ

зледно. Хайде, татенце, почтай!

— Добрѣ. Имало три полковника...

— О, Господи! Азъ по дрехътъ по-
навамъ полковници, нали и ти си

полковникъ, татко! По-нататъкъ.

— Ето че тѣ, въ едно отъ сраже-
ніята нарушили дисциплината...

Непознатата дума приятно под-
разнила слуха на дѣтето.

— А какъ е това нѣщо? — вкusa-
но ли е, татко? попитала Ебби.

Родителите почти се усмихнали, и

бащата отговориъ:

— Не, това съвсѣмъ не е такова,

каквото мислишъ — Тѣй прѣдъклили

дадената имъ инструкция.

— Инструкция?

— Не и това не е за тебъ. Каза-
но имъ било да направятъ една

льжливъ атака прѣдъ позицията на

противника, за да отблъскнатъ сили-
ту и да помогнатъ на републикан-

ската армия да отстъпятъ, защото сра-

На „Хатен“ съобщават от Лондон, че първият лорд на администрацията е направил във четвъртия много сериозни изявления, относно големата опасност от подводната война.

Върху настоящето положение на Гърция. „Колнише Цайтунг“ пише следното: Диктатурата на великия кританин **Венизелос** не донесе съглашението на преса обещаваше на гръцкия народ. Никой път не е бил страната във почально и във по-чакало положение от колкото тогава и работата спирала. Финансовото положение е безнадежно. Относително обещаната помощ от Гърция диктаторът Венизелос се настъпва на голями мячини. Въпреки неговото управление съ терорът, въпреки уволнението на хиляди висши и низши офицери, които се съмнаваха за творци на краля, въпреки прѣчистването на флотата, Венизелос и до днес пак остава слабъ господар на гръцката душа. Декретът за по-важните на набора 1917 год. почти не постигна никакво действие и тръгнаше да се публикува втори път. Чакът тогава се явиха подъзренията, и то само нѣколко хиляди души. Тъврдението на Венизелос, че общата мобилизация не можела да стане поради липса на единителни припаси и оружие, е чувствувана слабъ да спечели гръцкия народ за Съглашението. Ако Съглашението, както Клемансо винаги съобщава, изтегли своите войски от Македония и изостави отбраната на източния фронт на гръцката армия, то тогава дните на Венизелос сѫ прочетени. Този страх сигурно е предизвикалът неговото пътуване до Париж и Лондон, където той ще се опита да засили своето колебливо положение, ако е възможно чрезъ засилване на източния фронт от страна на Франция и чрезъ помош от страна на Съглашението въ пари и хранителни припаси. Дали той ще успее

вътова, ще покаже близкото бъдеще.

НОВА ХУБАВА КНИГА.

Директорът на Народната библиотека С. Чилингировъ, следът своята църква и документирана книга „Поморавия“, съ която хвърли обилна свѣтлина върху българските права на този „сръбски“ край, е направил друго културно-историческо издирване, като е написал новът труд подъ заглавие: „Добруджа и нашето възраждане.“

Книгата започва съ прѣговоръ, въ който авторът изнася задачата, които си е поставилъ съ тая книга: да направи въ нея строго обективно изследване на близкото културно минало на Добруджа, да изнесе културния живот на българите тамъ, сравненъ съ той на другите народности.

И авторът се е справилъ съ тая своя задача съ всичките достойнства на историкъ. Книгата улича и се чете съ наслада. Тя не може да не биде прѣоръжана, нѣщо повече — тя и подобни на нея книги, тръбва да се направятъ до стълни за всички. За да обикнемъ съ още по-голяма сила обединено си отечество, тръбва добре да опознаемъ всички негови части и съ цѣлото си сѫщество да разберемъ, че тѣ сѫ съ наша пътъ и кръвъ.

Затова пожелаваме на тая хубава книга на г. Чилингирова най-широко разпространение.

Писма къмъ ближния.

(Писмо 11).

(Продължение).

Нищо не е по-цѣнно отъ върния човѣкъ, на който можешъ да се довършишъ, който не напушта своя постъ, държи своята дума, стои твърдо на краката си, когато на него се опирашъ. Такъвъ човѣкъ всѣкога стои на мѣстото, което тръбва да заема.

Има хора непостоянни, благодарение непостоянството на характера имъ: тѣ сѫ неспособни да отблъсватъ нападенията, които имъ се правятъ, да отстояватъ срѣщу съблазните, а най-главно да оставятъ върни на своето „азъ“.

Но, на особено силни нападки бива изложена онай видъ върностъ, която се нарича празднивостъ. Мнозина считатъ, че да мѣнишъ своята дума е по-скоро признахъ на обиранъ умъ, отколкото на низка и безсъвестна душа. Тогава, когато нѣма по-голямо падение отъ това да унижавашъ своята човѣшка дума. Или какво значи дадена дума за този, който може да изнамира цѣлъ редъ отъ думи, задъ които да скрие своята слабостъ? — Всѣка дума, тръбва да биде изтъръната изъ душата. Като е така, не може утъръшната дума да противорѣчи на днешната. Отъ устата на човѣка не тръбва да падатъ думитѣ, както отъ дървото сухитѣ листа и той да забрави веднага съдѣтъ паднатото имъ за тѣхъ. Хората до толкова почнаха да считатъ думитѣ за суетни, че мисълта, която влагатъ въ тѣхъ не само че изгуби своята святостъ, която тръбва да има всѣка мисълъ, но и своята пазарна цѣна. Думитѣ не се считатъ вече частици отъ настъпимътѣ. Все повече и повече излиза изъ мода дадената на човѣка заповѣдъ — думата да биде нераздѣлна съ дългото и човѣкътѣ, който е далъ дума, да стане неинъ робъ. Защото свободенъ е само този, който робски се подчини на своя вътръшъ господаръ, за конъ и Богъ.

Не стѣ ли виждали хора, които сѫ съмнѣни за честностъ на човѣка заповѣдъ — думата да биде нераздѣлна съ дългото и човѣкътѣ, който е далъ дума, да стане неинъ робъ. Защото свободенъ е само този, който робски се подчини на своя вътръшъ господаръ, за конъ и Богъ.

Азъ дохождамъ до необходимостъ да помена за друга добротъ, сестра на справедливостъ — за честностъ. Моето писмо неволно се наклони къмъ тази сфера.

За честностъ се говори, изобщо, твърдѣ много. Но, разбира се, че най-малкото просено зърно, т. е. най-малката честна постъпка, струва много повече отъ тия разговори.

Азъ не съмъ пессимистъ и азъ зная, че честностъ сѫществува. Съ раздѣлението отъ ежедневни до казателства за доброто, възпишено и това мѣ кара да утѣшавамъ тия, които съзиратъ само нечестиищо около себе си. Но азъ се съмнѣвамъ още отъ това, че виждамъ смѣзането на два противоположни корали въ единъ. Ние имаме празнична мораль или нравственостъ, — прѣодушна, честна, съ чисти ръци, която се отвръща за другите пари и която се пази да биде груба. Тази е нравственостъ, която ние прѣподаваме на нашиятѣ дѣца. Но за ежедневно употребление ние намираме тая нравственостъ за твърдѣ възвишена. Като скъпъ сѫдове, които турятъ на мащата само въ празникъ, ние пазимъ тая нравственостъ въ шкафове и сандъци, като г окръжаваме съ платонически почести. А за всѣкидневно употребление ние си имаме дѣлнична нравственостъ, — удобна, гъвкава нравственостъ, която подхожда къмъ всички, която позволява да се излизатъ изъ тъй нареченитѣ затруднителни положения.

Не стѣ ли виждали хора, които сѫ съмнѣни за честностъ на човѣка заповѣдъ — думата да биде нераздѣлна съ дългото и човѣкътѣ, който е далъ дума, да стане неинъ робъ. Защото свободенъ е само този, който робски се подчини на своя вътръшъ господаръ, за конъ и Богъ.

— Жребието тръбва да биде хвърлено отъ нѣкого. Доведете ги въ съѣдната стая и ги обърнете съ лицето къмъ стѣната, съ вързани отзадъ ръци.

Като останаля самъ, протекторътъ повикалъ адютанта и му заповѣдалъ да доведе първото дѣле, което среща.

— Не успѣлъ адютанта да излѣзе,

ето че го видѣли да води Ебън за ръка. Момиченцето веднага се отправило право къмъ Кромвълъ — човѣка, отъ името на който треперѣлъ не само подданищите, но и чужденците, скочила на колѣнътъ му и казала:

— Азъ ви познавамъ, съръ, че сте Лордъ-генерала. Вие минавате покрай дома. Всички отъ въсъ се бояха, а въз не, защото на мене вие негледахте строго. Помните ли? Азъ бѣхъ въ червена дрешка съ сини цвѣтчета. Не помните ли?

На сурвото лице на протектора се показала усмивка.

— Видишъ ли, миличка, азъ...

— Значи забравили сѫ. Азъ пъкъ твой добръ ви помня, — съ укоръ казало момиченцето.

— Но затуй азъ повече нѣма да те забравя. Надявамъ се, че за наредъ ще бѫдемъ приятели.

— Разбира се. Азъ охотно ви прощавамъ, защото вие това вършите, безъ пошо намѣрене; вие, разбира се, бихте желали да бѫдете всѣкога добъръ и справедливъ,

Прѣди да ги пуснатъ въ къщи, тѣ били затворени въ Тауеръ.

— Азъ зная Тауеръ! Той отъ тука съвижда. По-нататъкъ!

— Отдавна да съмъ съвршилъ, но ти ми бѣркашъ. Въ Тауеръ ги сѫдихъ воененъ сѫдъ и ги сѫдихъ на застрѣлане.

— Ще ги убиятъ ли, татко?

— Да, ще ги застрѣлятъ!

— О, колко това не е хубаво!

Зашо плачешъ, мамо? Моля ти се не плачи. Ще видишъ най-накрая, че тѣ ще останатъ живи. По-скоро, татко!

— Добръ. Та тия три полковници...

— А ти знаешъ ли ги, татко?

— Зная гълъбче

— Азъ сѫщо искахъ да ги зная! Аль обичамъ полковници! Мога ли да ги цѣлуна?

— Едина, въ всѣки случай, можешъ. Цѣлуни мене вмѣсто него.

— Ето на! Една цѣлука, даѣ, и, За всѣкого по една. Мамо, ти къмъ плачешъ? Но, ето краятъ иде!

Сѫднитѣ били много огорчени, отишли тѣ при Лордъ-генерала и казали, че макаръ сѫдъ да е пълнилъ дълга си — неговия дългъ да постави присъди по закона — о че тѣ молятъ да се помилватъ вами отъ полковници, а, за прѣбръ, да застрѣлятъ едина.

Лордъ-генералъ отишилъ въ по-одната църква, да се посъвѣтва, ако той обича, съ Бога. Ако излѣзъ отъ тамъ, той казалъ:

„Нека полковниците хвърлятъ жребие, комуто се падне, той да биде застрѣленъ, а другите да сѫдятъ по милвамъ.“

— Дали сѫ хвърляли жребие, татко?

— Не, тѣ се отказали.

— Значи нѣма да хвърлятъ жребие?

— Нѣма.

— Защо?

— Тѣ казватъ, че който извади жребието, като че самъ се осъждада на смъртъ, а това е самоубийство, което за християнина с запрѣтено. За това тѣ всички ще се подчинятъ на присъдата.

— Какво значи това, татко?

— Значи, че ще бѫдатъ застрѣлени.

— Стой!

— Какво е това? Вѣтъръ?

— Не. Трамъ тараламъ — тамъ-тамъ...

— Въ името на Лордъ-генерала отворете!

— Ахъ, татко, войници! Азъ много обичамъ войници! Дай азъ ще отворя. — Момиченцето скочило и отворило вратата, като не прѣстава по радиностъ да бѫдатъ.

— Моля, мамо! Ето ги, татко. Гренадери! Азъ обичамъ гренадери.

Нѣколко войника се спрѣли до прѣбръ. Офицеръ излѣзъ отъ прѣбръ и салютуval съ шашка полковника. Послѣдниятъ отдава честъ. Жена му, блѣдна, като смъртъ, ни съ единъ звукъ не издала душата

си. Дѣтето съ любопитство гледало. Късно процъщаване, рѣзка команда, и башата, ограденъ съ войници, напушта къщата за всѣкога.

— О, мамо! Колко красио излѣзе всичко това! Азъ нали ти казахъ, че всичко ще се съврши хубаво. Ето на, тѣ сега отидаха въ Тауеръ, да видятъ полковниците. Той...

— Ахъ ти, мое невинно сѫраче! Ела при менъ!

На другата сутринъ майката била болна. Ебън въ стаята при болната не пускали. Казали ѝ да играве подалечъ, понеже много е болна майка ѝ. Тя се обѣклила по-дебело, изкочила на улицата. Изведнѣкъ ѝ минало прѣдъ ума, че баша ѝ не прави добръ, дѣто стои въ Тауеръ при полковниците сега, когато майка ѝ е тъй болна. Ебън рѣшава сама да отиде и да разкаже на баша си за това.

Подиръ часъ, военния сѫдъ бѣль повиканъ при Лордъ-генерала. Послѣдниятъ стоялъ съ опрѣни, комури на масата, готовъ да слуша.

— Ние дълго ги увѣщавахме, — казалъ прѣседателъ на сѫда, — но тѣ стоятъ на своето. Не искатъ да хвърлятъ жребие. По-добръ да умремъ, — казавъ тѣ, отколкото да прѣстъпимъ религията.

Лицето на прѣседателя се омрачило и само, слѣдъ като помислилъ малко, изказаъ своето рѣшеніе.

може, ако иска, да си разплати съдъговете, да ликвидира предпринятото си, като остане безъ стопанка, но да спаси съществата си. — Той може също, чрезъ леки и обещаниети комбинации да нареди тий, че да не плати всичко, да прикрие значително парче отъ състоянието си за себе си и съмейството си. Не говори благороден характер не допуска колебание. Той избра първия пътъ.

И какво мислите? Него най-напред ще го осъдят дружарите му, близките му, дъщата му, даже жена му; ще го нарекат дуракъ, човекъ безъ смъхъ, безчувственъ баща. И ето какъ, чрезъ прѣмотата и повелениета на честта, той ще изгуби това, което е по-скъпо отъ състоянието — любовта и уважението на всички свои близки. Но същият тия хора, които ще се отнесат къмъ него така, нѣма да се състянват да прѣвъзнесатъ съ уста честността, когато интересът имъ нѣма да страда отъ това.

Страшна двойственостъ, противоречие между думи и дѣла разижда още съѣтъ. Мнозина още, гледайки по обстоятелствата, са откровени или хитри, храбри или страхи, честни или лукави. Това е зло, което трѣбва да се води борба. Каква нравствена сила ще разне-

тъ събѣ си едно общество при подобни условия? Ние трѣбва да се измѣнимъ да бѫдемъ всѣкога хора, които да иматъ единъ принципъ, едно дѣло, една любовъ. Съ други думи — истински хора на дълга. Въ това е източника на общественитетъ сили. Всичко, което е вънъ отъ това, е човѣшки прашинки, пѣсъ, тръстика, която се лъжѣ отъ вътъра. Да бѫдемъ върни! — това да ни бѫде неизмѣнната поляна земя, която да си сяне надъ измѣните вънъ на живота, всрѣдъ съмѣните, отчаянието, пъ даже и грѣшките.

Четете пѣсни.

1. Dort sind die feindlichen Gräben
(дорт зид ди файдлихен гребен)
 2. Der Graben, die Gräben
(дер грабен, ди гребен)
 3. Fröhliche Weihnachtens!
(фридлихе вайнхахтен)
- Весели коледни празници!

Единъ господинъ влизъ въ шапкарски магазинъ и си избира една шапка за 15 лева. Изважда и дава на шапка една **двадесетъ левова** банкнота. Шапкарътъ измѣня дребни пари и отишъ при съѣтъ да си да развали банкнотата. Шапкаръ, съѣдъ това, си задържа 15 лева за шапката, а на клиента попрѣча петъ лева.

Съѣдъ малко, съѣдъ на шапка дохожда при последния и му казва, че банкнотата е фалшивъ. Шапкарътъ дава на съѣдъ си други 20 лева, като прибира банкнотата.

Колко лева е изгубилъ шапкарътъ?

Шеги.

— Защо не се оженишъ за мене, Павеле?

— Азъ не ще мога да прѣхрамвашъ жена.

— Но азъ имъ много малко.

Разговоръ.

Венковецъ. — Изгорѣхъ, ако си отидеши!

Барай. — И азъ изгорѣхъ, ако тъкъти не дойдешъ!

Драма дружари.

Вървънъ въ гората драма дружари. Изкочила насрѣда имъ Мечка. Една отъ тѣхъ трътила да бѣга, качиъ се на едно дърво и се скрила, а другиятъ останалъ на място. Нѣмало какво да прави — легналъ на земята и се прѣсторилъ на умрълъ.

Мечката дошла до него и почнала да го мерише: той прѣстави се да е лиша.

Помирисала Мечката лицето му, помислила, че е мъртванъ и си отишла.

Когато Мечката заминала, зглътъ слѣзъ отъ дървото и изнашъ да се смѣе:

— Е? Какво ти казва мечката ухото? — казаъ той.

— Кази ми, че тежко и горе отъ хора, които, като видятъ онезиността, зарѣзватъ дружарите си бѣгатъ да се криятъ.

Дойната крава.

Единъ мой приятель ималъ къва; ти давала всѣки денъ по гурмълъко. Приятельтъ ми поканилъ нѣжъ гости. За да събере по гурмълъко, той десетъ дена съѣдъ не доилъ Кравата. Мислилъ съѣдъ въкътъ, че на десетия денъ Кравата ще му даде десетъ гурмълъко.

Но гурмълъкото на Кравата прѣрѣло и тя дала по-малко гурмълъко отколкото по-рано.

Нѣмски хуморъ.

— Ти нали нѣма да ме забравишъ, Францъ, като отидеши въ фронта?

Разбира се, че не. Но юнаци не е лошо да ми научиша отъ време на време за себе си колети.

Изъ войнишко писмо.

Драги родители! Оплакватъ, че последното ми писмо било мъжко. Да, но и суджука, коя ми пратихъ напослѣдъкъ, не бѣ по-дѣлъ.

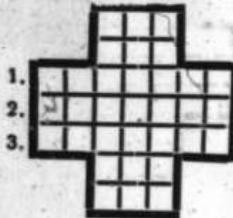
На гара „Могилитъ“. Радомъкъ е напѣренъ единъ Н. О. В. З. У. безъ корона.

Който го е изгубилъ, да се отиде до Щаба на 2 Армия.

ЗАБАВА И ЗАДАЧИ.

ЗАДАЧА

1. 2. 3.

Букви:

а	а	а	а	б	в
г	г	и	и	и	и
о	о	о	о	о	р
с	с	с	т	х	х

Буквите да се наредятъ по таъкъ начинъ въ кръста, че редоветъ съ единакътъ номеръ да даватъ една и съща дума, а именно:

1. Градъ.
2. Бъдень човѣкъ.
3. Часть отъ организма.

но понѣкога това на хората нѣ имъ се отдава. А сега прѣѣрнете ме силно-силно, какво това прави тетко ми. У васъ е тѣй студено!

Съ удоволствие, мое малко дружи! Ти ми напомняшъ моето момиченце, което бѣше такова игрино като тебъ, а сега то е вече голъмо. Ти, като тебъ, безщеренон се обръща съ познати и непознати, и обичаша да седи на колѣнѣтъ ми. Това бѣше отдавана и благодаря ти, за гдѣто спомни на сърдцето ми за хубавото минало време.

— А вие много ли я обичахте? — Толкова, че върхъхъ всичко, което ти поискаваше.

— Това е много хубаво. Цѣлунете ме, дѣдо Кромвельъ.

— Ахъ ти, палава птичко! На ти сега, цѣлувки — една за тебъ, една за нея, отсега нататъкъ ще слушамъ тебъ, както нѣкога слушахъ нея.

Ебби, заплѣскала съ рѣцъ, чувствуващи, че това познайство може да бѣ донесе много радостни поддаръци. Въ това време се чули войнишки стъкли.

— Ахъ, войници! Лордъ — генерълъ, азъ искахъ да ги видя!

— Чакай малко, ще ги видишъ. Ти има да свършишъ и една малка работа.

Въ стаята влѣзълъ офицеръ, нѣко се поклонилъ и казаъ:

— Доведени сѫ, ваше високопреъходите!

Печатница на фонда 2 армия.

Тогава протекторътъ далъ на Ебби се разликали. Най-послѣ единъ отъ офицерите излѣзъ отъ прѣдъ, бутнали полковника за рамото и му казаъ! —

Извинете, съръ, но дѣлътъ ми заповѣда...

— Какъ заповѣда? — попитало момиченцето.

— Азъ трѣбъча да отведа твоя татко, момичко...

— Кѫде да го отведешъ?

— Въ... въ другия край на крѣпостта.

— Това не може. Знаете ли вие, че майка ми е болна? Той трѣбъва да си дойде у дома, азъ за това съмъ и дошла. Съѣдъ тѣй думи, момиченцето хванало баша си за рѣцъ.

— Хайде, хайде, татко!

— Не мога, мое гълъбче! Азъ трѣбъва...

Момиченцето отначало погледнало недоумѣніе, а съѣдъ това отишъло при офицера, тропнало съ кракъ и казало:

— Азъ ви казвамъ, че майка ми е болна, чувате ли?

— Ахъ, бѣдното дѣл! Ако бихъ могълъ азъ! Но азъ трѣбъва да отведа твоя татко... Мирно! Пушки на рамо! Маршъ!

Ебби, видната изкочила въ съѣдъната съа и въ сѫщата минута се явила наново, че теглила рѣжата на Лордъ — протектора. Всичко запризнало, като отдало честь на

стрибиния Кромвельъ.

— Спрѣте ги, съръ! Мама е бо на, иска да види татка, азъ имъ въвъмъ, а тѣ и не слушатъ.

Кромвель билъ, като отъ грипоразенъ

— Какъ? Нима това е твоя татко?

— А какъ вие мислите? Той етъкъ е бѣль мой тате! нима въвъхъ дала другому червеното гурмълъ.

На лицето на Кромвеля изкочи ужасъ.

— Боже, помогни ми! — казаъ той съ тѣхъ гласъ. И какъ да сопроправи сега направленото?

Ебби почнала да плаче отъ досада.

— Та нима ще имъ позволите да отведатъ? — говорила тя съ тѣдечно — азъ ви казвамъ, че майка ми е болна! Заповѣдайте имъ дато оставатъ.

Нали ми обѣщахте да ме слушате, а, ето, че сега не ме слушатъ.

Като лъжъ отъ сънцето освѣти мрачното лице на стария пуритански войнъ, и той, като сложи ръка отъ върхъ главата на Ебби, казалъ:

— Благодаря на Всевишния, загдѣто Той ме спасява, като ме застави да дамъ необмислено обѣщане, а тебе, мило дѣте, за това, че ти ми напомни за това обѣщане! Прощавамъ полковника! Освободете!

Авторъ: **Мургътъ.**

Въстникъ на ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи изпращайте направо върху Редакцията при щаба на 2. Армия.

Wir senden herzliche Begrüßung und unsere Glückwünsche anlässlich des Weihnachtsfestes, das unsere Kriegsameraden von den verbündeten Armeen, der deutschen und österreich-ungarischen, feiern:

НАШИТЕ ЦЕЛИ.

Тъй сък за всъкиго отъ настъ извѣстни. Нашите неприятели и тъгиглятъ. Не веднъжъ вече въ сантъ държави на тия наши неприятели се издигнаха, прѣз периода на войната, неподкупни и смѣли часове въ защита на нашата спадливка куза. Имената на Брата Сълкъсто, Милуковъ, Буске сѫ на чинца извѣстни. Тѣхните пропити разумъ и правда думи прозузвана срѣдъ грекото на топовнитъ гърмежи на Солунскиятъ фронтъ и заспомни инспирации на печата, като обвинителенъ актъ срѣчутия, които проповѣдаваха унищожаването на малкия, но храбъръ и честенъ народъ на Балканите; на тон народъ, който съ безпримѣри усилия и скъпи човѣшки добродѣтели се принуди, въ тая безподобна война, да приеме ржавицата на сѫбата и да отстоява дѣлото на своято сѫществуване съ послѣдните сили.

Къмъ поменатѣ по-горѣ имена, трѣбва да поменемъ и запомнимъ името и на Лучи Леже.

Той въ разгара на най-голѣмого ожесточение на Франция къмъ настъ, извѣсъ съ съчинението си: „Les luttes seculaires des germanins et des Slaves“ въ което се проявиха:

„Цѣлостта на България извѣстни излази на Българо-море и владѣнието на Македония, страна чисто българска... Сърбите съ своето изневѣряване на договора си отъ 1912. г., прѣдизвикаха втората балканска война. За тази война нае, французытъ, днесъ носятъ по-сълѣдътъ... Който познава основно балканските работи, щѣ се согласи, че сърбите напрѣха голѣма грѣшка, като искаха да посрѣбятъ Македония.“

Това лише французската учень Лучи Леже, демократическата съвѣсть, на който е останала жива и незасыпната отъ зулитъ и клеветитъ, съ

които, сърби и гърци, се опитаха да покриятъ името ни прѣдъ външните съвѣти. Тая година сѫщиятъ поднесе новъ литературенъ трудъ на свѣта, въ който отдѣля наново място за истината. Въ него той пише: „Македония, въпрѣки противорѣчията въздържания на сърби и гърци, е населена приблизително изцѣло съ българи. Грѣцкътъ и срѣбъски претенции не могатъ да взематъ върхъ надъ точно установените факти отъ независимътъ етнографи, като Лежанъ, Киперть, Риттихъ, Григоровичъ, Хилферихъ, Макензай и пр.“

За честь ва нашите неприятели, които отвориха война на България, безъ да търсътъ истински морални оправдания за това, истината си пробива путь въ самитъ тѣхъ. Думитъ на Леже, Буске и т. н. ще разкажатъ паяжината на интригите и заблужденията, въ които попадна голѣма частъ отъ общество на тия далечни настъ врагове и чистотата на на-дѣлните народи и държави, нарощи военни цѣли ще блѣсне и дитъ засилваха взаимните вързъ-прѣдъ тѣхъ тѣй, както грѣтъ та-ки, а държавитъ, държайки, сѫтъ и прѣдъ нашите очи.

Тѣ ще разбератъ, че идеята за правъха, видимо, всичко за да под-обединението, която е съгрѣвала държавъ и разширяватъ тия вързъ-българина въ цѣли вѣкове отъ ки. Човѣчеството живѣше — тѣлъ, е била дѣйствително въпросъ да се каже — въ зодията на об-мжи, е била дѣйствително въпросъ да се каже — въ зодията на об-на неговото сѫществуване; че щението и единението.

И тогава, може би, мнозина, които стоятъ поразени прѣдъ величието, съ което се прояви този български войникъ, ще разбератъ магическата сила, които упражнява дѣйствително чистата цѣль, ще си обяснятъ тайната на българската несломима упоритост и непобедимостъ.

ПРЪГОВОРИТЪ ЗА МИРЪ ЗАПОЧНАТИ.

Въ послѣдно врѣме на източния ко. Защото нуждата отъ тия врѣз-фронтъ станаха събития отъ голѣ-ки, наложителността на това об-мо историческо значение: между щене бѣла твърдѣ-голѣми, защо-прѣдставителитъ на Русия и Чет-то... това бѣше една истори-ворния съюзъ се постигна първо-начално епоразумѣніе за прѣкра-съческа необходимостъ!

При тия условия избухна днеш-твърдѧнѣ на военниятъ дѣйствия, кое-ната война. Вжтрѣшнитъ противо-бързо се послѣдва отъ под-рѣчия между народитъ и държа-писване на условията за примире-вѣтъ бѣха се изострили дотамъ, и отъ прѣговори за миръ, които че единъ нагледъ малъкъ поводъ сѫ-вѣч започнати.

Благодарение на скептицизма, държавитъ да се нахвърлятъ съ-които, слѣдъ нетрайнитъ първона-чали илюзии за бързо съвршава-не на войната, завладя и продъл-жава още да тероризира душитъ, и ижка общение между народитъ. Появи се ожесточение, появила се: политическата интрига, измамата, изнудата, морални и материални изнуди и уважение повръ-тероръ; забравиха се всички меж-дународни права и задължения. Държавитъ отъ Съглашението из-ползваха всички срѣдства за да спечелятъ останалитъ непричастни въ войната народи, като не се стѣсниха да постигнатъ даже на свободната воля и правото за са-моопредѣляне на народитъ. Така се намѣсиха въ войната: Италия, Ромъния, Португалия и най-послѣ Гърция.

Но тъкмо, когато ожесточението, самозабравата — безъ да се гледа на прѣдложениета и готовността на прѣдложението, за миръ отъ наша страна — до-стигнаха най-високата си точка, Русия проявила сила и рѣшила во-ля за нуждитъ и духа на врѣмето, съзидането на дѣлните народи и държави, нарощи караха, послѣдните да се за-стремятъ да използватъ за себе си изгодитъ отъ това общение и да организиратъ гласно и негласно своята вжтрѣшна мощь, своята во-енна сила, за да могатъ, въ слу-чай на нужда, да защитятъ съ си-лата на оръжието си отъ тѣ и права.

При всичко това народитъ и държавитъ засилваха денъ изъ-день своята врѣзъ, общението ста-ваше все по-близко, все по-широ-къмъ състоянието до вой-ната, състояние на общение между

договорящите страни на почвата на Империя казано, като приздава взаимното довърие и уважение и въто и значението на прокламиране еднакво използване и размяна на искане от руската революция принадлежност и материалини блага, цели за сближение и мир между народите, Кюлманъ иска да се приложи за същото право и да се даде добрата воля за мир и на дългътъ значение на реалиите условия, които историческото развитие то — имаме основание да въвеждаме е създадено, да се държи смѣтка за реалиите права и интереси: за историческата традиция и еволюция — скоро ще се изгради величественото здание на мира.

И, наистина, започнатите вече преговори за миръ не затвърждават във тая вѣра. Първото застъпление дава всички изгледи за бърза и плодотворна работа. Слѣдът Кюлманъ, държавния секретар за външните работи на Германия, говори прѣставителът на Русия. Въ рѣчта на последния сѫмъ изложени наново основните аспекти за миръ ще имать прѣди всичко за целъ да примирятъ тия двѣ гледища: гледището, което исходить отъ създадената историческа реалност и принципите, прокламирани отъ руската революция при условието, обаче, че прѣставителът на Централния Съюзъ ще държава смѣтка за новопрекламираните принципи на руската революция, доколкото тѣ не уврѣждат правата на създадената историческа реалност. Че и прѣставителът на Русия при застъпването на своите гледища ще държава смѣтка за последната и ще се въодушевлява отъ сѫщата готовност да го примирятъ съ нея — за това свидетелствува склоненото вече приложение. Добрата воля изглежда че не липсва ни на една отъ страните.

Д-ръ Др. Гергановъ.

Въ рѣчта на Кюлманъ има мѣста, които заслужаватъ вашето внимание. Същественото въ тая рѣч сѫмъ, че прѣговорите, които ще бѫдатъ изпълнени съ примирително човѣкоболюбие и взаимно уважение, трѣбва да държатъ смѣтка, отъ една страна, за даденото и създаденото исторически, за да не се изгуби здравата почва на факти изподъ краката, като, отъ друга страна, обаче, се въодушевляватъ отъ онни нови и велики ржководни мисли, върху почвата на които събравши се срѣщатъ.

Пращайте материалъ за отдѣла: **Изъ живота на частите:** бойни епизоди и описания изъ бита на нашите войници и живота на фронта.

ЦАРЪ СОЛОМОНЪ.

Родилъ се царь Соломонъ, когато баща му, царь Давидъ, пожувалъ по държавата си да сяди и отсаждда тѣжи и спорове.

Прѣди да роди Соломонъ, царицата не веднъжъ чувала въ утробата си какъ разговаря неродения царь, съ думи човѣшки, ясни и по смисълъ глубоки.

И когато го родила, помислила си тя:

„Какъвъ синъ ще бѫде твой, самъ единъ Богъ знай! Ако той въ утробата ми още говорише, когато порасте, страшно ще бѫде да го слушашъ! Кой знай какви бели ще направи той съ езика си.“

И легнала страхъ върху сърдцето на царицата. Взела тя сина си, царь Соломонъ и прѣвъзъ при царския градинаръ го занесла, въмѣсто него взела градинарския синъ.

Върнала се царь Давидъ въ къщи и нищо не знае. А царицата мълчи ли мълчи. Страшно е и да каже.

Дѣщата растѣли: при царския градинаръ — царь Соломонъ, а при царь Давидъ — на царския градинаръ си мѣсто.

Трягна царь Давидъ съ сина си

на разходка, харѣса се на момчето и слуша той отъ него:

Я, глѣй, татко, — какво е хубаво място. Тѣкмо за градина. Каки картофи и какъвъ лукъ би израснали!

Личи, градинари

Трягне на нѣкакъ царския градинаръ съ царь Соломонъ, хареси му се на младото царче красиво място, и само едно и слуша градинаръ отъ него:

Тѣкмо място за градъ. Кжши да строишъ и хора да заселвашъ.

Почнали да ходятъ слухове, почнали да говорятъ, на царь Давида за царски градинаръ и за царь Соломонъ, взелъ царь Давидъ да долови нѣщо нечисто. И питалъ градинаръ царицата, но нищо не можалъ да долови. Питалъ брата си Семилея, той пъкъ слѣпъ нищо не видѣлъ. Жената на Семилея и тя не могла нищо да каже. Помолиъ се царь Давидъ на Господа и съ Богата помощъ рѣшилъ самъ работата да узнае — царь Соломонъ да изпита.

Праща царь Давидъ за царския градинаръ. Дошелъ царския градинаръ —

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЬ.

Една рѣчъ на Венизелъ.

Б. „Таймъ“ съобщава, че при последното си прѣбиване въ Лондонъ, Венизелъ е държалъ рѣчъ на единъ банкетъ, даденъ въ него-ва честь отъ гръцката колония. Рѣчта е била посвѣтена главно на „българската опасност“. Следъ оратора, сѫдбата на Гърция щѣла да бѫде рѣшена, ако политика на Константинъ вземѣла въръзъ. Гърция би се намѣрила въ единъ неопредѣлено положение при края на свѣтовната война и, ако Германия би побѣдила, България, въвзвишната врагъ на Гърция, ще се закрѣпи здраво на границите ѝ, а отъ гайдо никой не би могълъ да я откърти и отъ дѣто при прѣвъзъ удобечъ случай би се нахвърлила на нея, за да изтѣбъ населението ѝ. Ако пъкъ войната вземе безрезултатен край, никой не би се наель да лиши България отъ земѣтъ, които е похитилъ. Създаването на Солунското правительство била неизбѣжна и наложена посъдъница отъ акцията на България и поведенитето на бившия крал Константинъ. Гърция въ миналото е прѣживѣла много катастрофи; тя ще съумѣе да се справи и съ тая, която ѝ приготви нѣйния бившъ държавен глава, **зашото е голъма морална сила на гръцката народъ**.

Този народъ е готовъ на всички жертви. Той ще съумѣе да тегли естествените си граници, които би запазилъ най-малко съ десетки години, ако не и съ вѣкове, за да може да продължи цивилизаторско си влияние въ Средиземно море. Готови сме на всички жертви“.

Тъй завѣршилъ тостъ си човѣкътъ, който, споредъ Таймъ, биѣлъ „обѣкалъ Гърция въ слава и въ лицето на когото тя вижда своя Месия“.

В. „Манчестъръ Гардънъ“, единъ отъ най-хладните и благоразумни английски вѣстници, въ статията си „Съществена условия“ пише:

динаръ.

Царь Давидъ се обрѣща къмъ него: — Градинаръ, ще дойдешъ утѣхъ при менъ, но нито голъ, нито обѣченъ, и ще стоишъ нито вънъ нито вътре.

Поклониъ се царскиятъ градинаръ на царь Давида и си отиша на когото тя вижда своя Месия.

Мислилъ градинаръ, мислилъ, нищо не можалъ да намисли. Повикалъ царь Соломона и му разказа каква загадка е ударила въ главата му царь Давидъ.

Царь Соломонъ му рѣкаль:

Глупавъ си градинаръ! Какъ то е въпроса, такъвъ трѣба да бѫде и отговорътъ. Ще му каже — прочетохъ зѣздитъ, Царю, въ нѣма достатъчно книга чисто и да напиша. Та и да го напиша е, али има на свѣта нѣкой, кой да го провѣри. На небето има зѣди, колкото добри чувства има въ сърдцето на твоя народъ по Тебъ Царю! Тѣ да му кажешъ!

Градинаръ така и направилъ:

— Не, това не сѫ градинаръ мисли, — казалъ царь Давидъ, — томъ сѫ царски мисли.

Дѣщата продължавали да растатъ при царския градинаръ — царь Соломонъ, а при царь Давида — царския градинаръ синътъ.

Събирай царь Соломонъ дѣти на свѣта възрастъ и наредждалъ игри. Сядналъ и отсажддалъ спорѣ между тѣхи. И трънвалъ да върши слава за царь Соломона, за негови мѣдни съвѣти и въ кжшата на градинара идвали стари и млади съдѣ и поука.

Една баба единъжки носила отъ пазаря купенъ човѣлъ брашно. Носбата брашното и шепне. Изѣвъ нѣкакъ вѣтъръ дръпналъ човѣла, потвалилъ го и всичкото брашно развѣяло.

Отишла тя при царь Давида и

— Нашитъ държавници никога предъ война не сѫ използвали чисто моралнѣтъ ни прѣзисъ. Да се биемъ за свободата на народъ и за унищожението на империализъмъ е не само единъ величайши идеалъ, но, добрѣ използвани, ти би трѣбвало да бѫде и голъмъ активъ на наша страна. Не сме уплили да използваме това като били дѣйствителната война на руски народъ и това до голъмъ степенъ се дължи на факта, че се цѣли, прѣвъзъватъ граници и необходимостъ. Ако Австралия не се изтъръга отъ германски съюзъ, прѣдъ да се почне по следната офансива, то това се дължи на факта, че продължаватъ най-безсмислено да я заплашаватъ съ раздробяване. Ако италианската катастрофа ни кара да стоимъ лицемъ съ лицемъ, то и това същественостъ, че трѣба да прѣстанемъ да говоримъ тѣ, както сме говорили до сега. Ще настояваме за по-точно опредѣлене на наши военни цѣли и ще искаме наши оратори да изхвърлятъ изъ рѣчи си всѣкакъвъ болѣтъ и да възприематъ приемливата за мира база. Инакъ обществото ще мисли, че войната ще продължи не само прѣзъ 1918 г., но и прѣзъ 1919, а може и прѣзъ 1920 г. Но ако войната трѣба да се протака още дѣлъ дни, за Европа и за нашата страна изагледи сѫ опустошителъ. Ако това не може да се поправи, трѣба да се търпи и добре. Германия ясно да разбере, че ще прѣдоочекемъ да водимъ войната до край, отколкото да отстѫлимъ отъ сѫществените си условия.“

Конските условия? Д-р. Лейълъ американскиятъ посланикъ въ Лондонъ, говорейки отъ страна на единиците съюзъ на народътъ. Този съюзъ Германия не го отхвърля. Австралия го приема искрено, този съюзъ носи въ себѣ унищожението на милитаризма и слѣдъ и възтържествуването на

главният принципъ, за който воювате. Въ послѣдствие, войната не може да се свърши дружественъ — съ наскоро отстъпване на територии. Териториалните промѣни ще трѣбат да бѫдат разглѣдани и санкционирани отъ събрани на съвѣтъ народи, когато се тури край на войната. Това значи, че такива промѣни трѣбат да бѫдат направени че въ видъ на печалба или загуба на победители или побѣдени, но също да се докарат окончателното управляване на Европа, Азия и Африка. Г-нъ Лойд Джорджъ дѣлъна правата струна, когато прѣз юли говори за окупиранието отъ настъпващи и заяви, че не прѣдаващи претенции ни на една отъ тези територии, на основание право на завладѣване, ние ги дѣлимъ на разположение на мирната конференция за да стори съ тѣхъ, които намѣри за добре. Ще направимъ и Германия сѫщото съ териториите, които дѣржат и които сѫ иматъ и още сѫ спорни? Нека не бѫдате да прѣдполагате, че тя ще сѫдже. Нейните военни успѣхи на изолираните фронти сѫ блѣскави, но на щадъ ти се срѣщат съ войски разсѣните и съмѣни, а при това, задъ се си ние имаме не само разтѣщата сила на Америка, но и едно спорно икономическо прѣдѣлство. То защо, може да се тѣздри, че е непостижимъ единъ почетенъ мѣръ безъ по-нататъшно кръвопролитие.

Журналъ де Женевъ (Швейцарто-филски вѣстникъ) за американското съдѣствието пише: Отъ Милано сѫбщаватъ, че въ прѣговорите между Лойд Джорджъ и американските пратеници, Съединените щати възприели да съдѣствиатъ за усилването на войната съ слѣдните срѣдства: ще пратятъ големъ брой авиони и авиатори, ще построятъ шестъ милиона тона нови парходи прѣзъ 1918 г., ще пращатъ хранителни произведения за да облекчатъ съглашенската криза и храны, ще пращатъ индустриални произведения (оружия, мунитии,

облѣкло, обуща и др.), ще правятъ сѫ кърваво отбити. — Между Азиатичните земи на всички съюзници, яго и Брента войските на фелдмаршал Конрадъ сѫ защурмували на 23. т. и. *Кьлъ дель Роко* и лежащите западно и източно височини, като сѫ взели довече отъ 6000 пленници.

Македонски фронтъ. — Безрезультатни неприятелски нападения съвѣрно отъ *Дойранското езеро*.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Официално: *На 22. декември съ торжествено засъдение се откриха въ Брестъ-Литовскъ прѣговорите за миръ.*

Негово Кралско Височество Принцъ Леопольдъ Баварски поздрави явилите се въ неговата главна квартира прѣдставители на Четвъртия съюзъ и на Русия, съ една рѣчъ, въ която посочватъ на благоприятния и успѣшънъ ходъ на прѣговорите за примирие изказа сигурната надежда за дохождане по скоро до единъ щастливъ за миръ.

Слѣдъ това държ. секретаръ фонъ Кюлманъ бѣше избранъ първи да прѣдставителствува засѣдането. Фонъ Кюлманъ е произнесъл рѣчъ, въ която между другото е казалъ: споредъ положението на иѣщата и дума не може да става да се дойде до единъ мирно споразумѣние въ всичките му подробности при сега почнати съвѣщания. Трѣбва да се установятъ главните принципи и условия, при които ще може да се постигне по-скоро възобновяването на мирно и приятелско сношение и въ разглеждането на най-добрите срѣдства, чрезъ които ще могатъ да се лѣкуватъ причинените отъ войната рани. Нашите разисквания ще бѫдатъ проникнати отъ духъ на примирително человѣколюбие и на взаимно уважение.

Слѣдъ това, по покана на прѣдседателя първиятъ руски прѣдставител е развилъ въ дълга рѣчъ основите на руската програма за миръ, които по сѫщността си скаждатъ съзвѣстните рѣшения на Съвѣтъ на положението.

ПОЛОЖЕНИЕТО.

ВОЕННО.

На западния театъръ. — Слаби дѣйствия. Въ Съглашенския печатъ се говори вече за прѣстоища офанзива на този фронтъ отъ страна на Германските.

На италианския фронтъ. — Силните италиански контра атаки между Брента и Пияве за връщане завзетите позиции на Монте Асолане

сплаква отъ вѣтъра и тѣжба да тѣжи. Молила бабата царя да отсяди: „послѣдня пардадохъ на пазаря за него, а сега останахъ и безъ пари, и безъ брашно“.

Изслушъл царъ Давидъ бабата и рѣкълъ:

— Какъ мога, бабо, азъ Бога да сѫдя и отсядя?

А бабата не спира: „на послѣдня пардадохъ взехъ; и сега нѣмамъ си, ни пари, ни брашно“. Не си отива бабата и все нѣщо щене.

Тука царските слуги рѣкли на царъ Давида:

— Прати, — казаътъ царъ Давидъ, за царския градинаръ, само не-говото хлапе тая работа ще я отсяди.

Заповѣдалъ царъ Давидъ да даде: царския градинаръ и момче-то му. И дошелъ царските гради-наръ, дошелъ и царъ Соломонъ.

Разказала царица Давида на царъ Соломона за бабата, какъ вѣтъръ ѝ отнесълъ брашното. „Сядъ и ско-бабата да ѝ отсядиши“.

— Какъ тъй, ти, царъ Давида, — рѣкълъ царъ Соломонъ — не можешъ да отсядишъ тая работъ? Дай ми ти твоя корона, скъпть и царска порфира — азъ ще седна на твоя прѣстолъ и чакъ тогава може сядъ да отсядя!

Турилъ царъ Давидъ на своя царски прѣстолъ царъ Соломона да сяди бабата и вѣтъра. И събрали

царь Соломонъ всичкия народъ, отъ малко до големо, царското съмѣство, царската, царската братъ Семилея и жена му.

— За тъль вѣсъ днесъ, въ ранни зори е молилъ Богъ за вѣтъръ? — попиталъ царь Соломонъ.

Изкочилъ единъ рибаръ.

— Азъ, — рѣкълъ, — молихъ. Безъ вѣтъръ платната на лодката ми, все едно че хичъ ги нѣма.

И заповѣдалъ тогава на рибара царь Соломонъ да даде на бабата човали брашно. Даль брашно рибартъ на бабата. Отишле си бабата, понесла брашното, благодарилъ Бога и царь Соломона за прѣмѣдия му сядъ.

И се чудиша народътъ на царь Соломона.

Тука царската се признала на царь Давида, че този е нѣйни истински синъ, а досегашния синъ не е вѣхенъ синъ, а синъ на градинаръ.

Царъ Давидъ простила царската, на царския градинаръ градина въ вѣчнъ даръ дарилъ, а на царь Соломона вѣнецъ на главата турилъ: да сяди царъ Соломонъ и да нареди цѣлото си царство, всички народи по цѣлата земя.

И оставилъ царъ Соломонъ на родните си отъ сънъ си да чете, да поучава, да наслѣди на бѣдъта си да ги прѣдава.

Грѣхти.

— За да познае нѣкой мѣдростъ и учение, за да разбере думи на благоразумие,

За да приеме учение въ разумъ, въ прѣдѣлъ, скъдъ и правота,

За да даде остроумие на прости-ть, и на младия знаніе и разсѫдение.

Мѣдритъ нека слуша и ще ста-не по-мѣдръ.

— Лихомицтво отнема живота на обладанието отъ него.

— Не влизай въ пѣтките на нечестивътъ, и не ходи въ пѣтъ на лошите.

— Съ най-големо пазене пази сърд-цето си; защото отъ него си извиргъ на живота.

— Отъ устнитъ на чуждата жена кале нѣдъ отъ сътъ, и нѣбето є си до-меко отъ елей.

Но сетнинъ є съ горчиви като пелини, остръ като мечъ отъ дѣвъ страни изострѣнъ.

Нозѣтъ є слазялъ въ смърть, стїжкитъ є достигътъ до адъ.

Отдалечи пѣтъ си отъ нея, и не приближавай се при врѣтата на дома ѹ.

За да не дадешъ честъта си на други, и годинитъ си на немилостивътъ.

За да се не насилствъ мужди отъ имота ти, и трудоветъ ти да не идатъ въ чуждъ домъ.

и всеруски селски сѣборъ. Представителъ на четиричъ съюзни сили изявиха готовностъ да проучватъ руските изложени.

Делегацинъ на четиричъ съюзни държави съ постигнали съгласие по всички основни линии на руското изложение. Тѣхното формулиране е станало на 24 т. и.

Италиянската камара, съ 11 часови прѣни, е дала *договоръ съ правителството* съ 345 срѣзъ 50 гласа.

Украинското прѣсъ-бюро, съобщава отъ Киевъ, че председателя на Украинското правителство *Виличенко* е заявилъ на съюзниците за започването прѣговори за миръ.

Съобщава отъ Петроградъ, че конгресъ на съюзници въ рѣшилъ да подкрепи напълно прѣдставителя на съюзници.

Продоволствието въ Англия става все по- затруднено. Съобщава отъ Лондонъ съ дата 20. че въ съверо-лондонската комисия за продоволствието съ изѣнчени растягът затруднения. Съ сѫщата дата съобщава за нова рѣчъ на *Лойд Джордъжъ*, че почнала пакъ съ той въпросъ.

По съѣдѣнія отъ Женева Клемансъ проучвалъ вече едно прѣложение за миръ. Може би въ врѣза съ това французската камара е гласувала съ 417 гласа противъ 2 отмене парламентарната неприкосненостъ на Кайо.

Писма кътъ ближни.

(Писмо 12).

Истината ли е, че понятието за честъ у мъжа и жената не сѫ единакви? Че честъта на жената е въ нѣйната срамежливостъ, а честъта на мъжа — въ нѣговото мѣдрество?

Азъ не намирамъ нищо, което да противорѣчи на това. Но като е така, мъжътъ трѣбва мѣдрестъ и да пази своето цѣломѣдрие. Не е ли по-големо мѣдрество да побѣддава: своятъ желания и да ги управляваши, отколкото да се на-

Грѣхти.

— За да познае нѣкой мѣдростъ и учение, за да разбере думи на благоразумие,

— А ти да въздишашъ въ сетнинъ си, когато пѣтъти си и душата ти се изнуриятъ.

— Весели се съ жената на младостта си.

Ти да ти бѫде като еленъ и сър-на мила; нѣйнътъ грѣдъ да те напоилятъ въ всѣко време: възхищавай се въсъка отъ любовта ѹ.

И защо, сине мой, да се възхищавашъ отъ чужда, и искашъ да пригърьши пазуката на чужда жена?

Понеже пѣтищата на човѣка сѫ прѣдъ очи на Господъ; и той изѣнчъва всичките му пѣти.

— Нечестивия ще го хванатъ своите му беззакония, и съ вѣжата на грѣха си ще бѫде уловенъ.

Той ще умре безъ поучение, и отъ множеството на безумието си ще заблуди.

— Иди при мравката, о лѣниве, прѣгледай пѣтищата є и стани мѣдръ.

Което, ако и да нѣма началникъ настоятель, или управителъ.

Приготвя храната си лѣтъ, събира храната си въ жетва.

— До кога ще спишъ, лѣниве? Кога ще станешъ отъ сънъ си?

Малко спане, малко дѣмансъ, малко съзване на рѣжъ за сънъ.

Послѣ сиромашията ти дохожда като пѣтникъ.

— Седемъ сѫ мерзости на душата:

мирашъ цѣль въ тѣхната зависи-
мост? Нима може да се нарече
добръ животъ този, въ който човѣкъ
кътъ е капитулиралъ прѣдъ сладо-
стрието и другите неизбѣжни
страсти, като е повлѣкалъ съ роб-
ска покорностъ тѣхното иго?

Не е ли чувствеността по-ско-
ро най-благоприятна почва за раз-
въждане на всѣкакви низости?

Пазете своето цѣломудрие, като
ергени и своята съмейна чест, ка-
то женени. Съ постоянни усилия
вие ще заложите своята воля и жиз-
ненна сила, като я запазите и не
разходвате на вѣтъра. Азъ знае
каква вѣтърна борба трѣба да
издържа уважаващия себе си човѣкъ
повикан днес отъ отечеството да
живѣе при изключителни условия, и
колко героизъмъ е нуженъ за това.
Азъ не скривамъ трудностите за
подобна борба, и даже вѣрдните
послѣдства отъ нея, ако извѣстни-
тъ разпорежданія на началството
не бѣха отнели нѣйтата острота;
но прѣтеглено всичко, което е „за“
и „проти“ въ тая жива проблема,
трѣба, все таки, да се наставя на
оная строгость, за която се помъчи
по-горѣ. Мнозина нѣматъ нужното
мужество, други се признаватъ за
побѣдени подиръ нѣколко тежки и
безплодни усилия. Трети винкатъ, че
това е утопия и се опиратъ на все
възможни докторски мнѣния.

Азъ не говоря за щиниците и из-
губили себе си хора.

Цѣломудрието е достъпно за
младия човѣкъ и вѣрдното без-
брâchie за женени, стига да не
липса у тия хора мужество; а кол-
ко отъ физическото здраве, бол-
шинството отъ докторите ще ви
кажатъ, че вѣрдните послѣдства
са много по-незначителни, отколко
ониа вѣрдни послѣдства, които
произтичатъ отъ противоположни
рекими.

Отъ нравственна гледна точка,
въпросътъ се разрѣшава само по
себе си. Не трѣба човѣкъ да удо-
влетворение на едно временно свое
желание да унищожава своето до-
стойство и да върви по пътя на
съмнителните компромиси и срамни

случайности. Колкото законъ да
биде известна наша нужда, тя трѣб-
ва да си остава въ своите прѣѣли,
чертани отъ здравия разумъ и чув-
ство. Тежко и горко на човѣка,
който се командува отъ апетита,
комуто е подчинилъ умъта, съвѣтъ-
та и чувството, и обективно си до-
стъпство.

Въ всѣки случаи погодно е да
страдашъ, отколкото да се унижа-
вашъ.

Лоши човѣкъ е той, който лоши
мисли за мѫжката чест.

Не мислете, че азъ ви пропо-
вѣдѣвъ аскетическо цѣломудрие.
Аскетите сѫ искали да прѣначатъ
природата, която сѫ ненавиждали.
Азъ напротивъ виказвамъ, че при-
родата трѣба да се слѣдавъ и ува-
жава. Отъ всички повѣрени намъ
отъ Висшата Воля тайнини, най-непо-
стижимата е тайната на живота. На
истински човѣкъ е повѣрено да
служи на бѫдещето и самъ да прѣ-
дада живота.

Всѣки нежененъ и жененъ трѣб-
ва да помисли какво значи тая ми-
съль. Всѣки проникнатъ съ благо-
родна гордость и съ дълъоко съ-
знаніе за своята отговорностъ, трѣб-
ва да разбира кога източниците на
живота ще останатъ неоскѣрбени
и чисти? Трѣба да се помни, че
тия източници не принадлежатъ на
насъ. Ние нѣмамъ право, нико да
ги мѫтимъ, нико да ги оскѣрвя-
ме, нико да ги унищожавамъ. Ако
всѣки отъ насъ принадлежатъ на ро-
дина си и на човѣчеството, отъ
което е получилъ всичко, и ако той
действително е посвѣтилъ за добро-
то на ближните си своята труда,
сила и влияние, не трѣба да за-
бравя, че това е принципъ и цѣль,
които не може да бѫдатъ газена съ
компромиси.

Животъ е свѧтъ. Той иде отъ
безконечната глѣбина на вѣковетъ,
отразява въ себе си всичките мѫжи
и мѫналото и всички надежди на
бѫдещето. Това е, което дава цѣла
на човѣка и което трѣба да го
заставлява да уважава той себе си.

(Слѣдва.)

Очи горделиви, езикъ лъжливъ
и рѣзъ конто проливатъ кръвъ не
попълзватъ.

Сърдце което крон лоши нами-
слования, нозѣ конто тичатъ скоро
да правятъ зло.

Синдътель лъжливъ който говори
ляка, и очи конто съе раздори
между братя.

— Речи на мѫдростта: Ти си ми
сестра; и наречи разума сродникъ.

За да те пазятъ отъ людска жена,
отъ жена чуждата конто ласкае съ
думитъ си.

— Мѫдростта е по-добра отъ
многощенъ камене; и всичко жел-
телно не се сравнява съ нея.

— Азъ нѣзая вискоумие и гор-
достъ, и лукавъ лъже и строптиви
уста.

Мой е съвѣтъ и правомислило:
атъ съмъ разумъ: силата е моя.

Чрѣзъ мене царетъ зарува, и
началнишъ узаконяватъ правда.

— Азъ обичамъ конто не обучатъ;
и конто не търсятъ ще ме намѣрятъ.

Богатството и славата сѫ съ мене.
Плюдовете ми сѫ по-добри отъ

злато и отъ най-чисто злато.

— Ако си мѫдъръ, мѫдъръ си за
себе си; ако ли си присмиватъ, ти

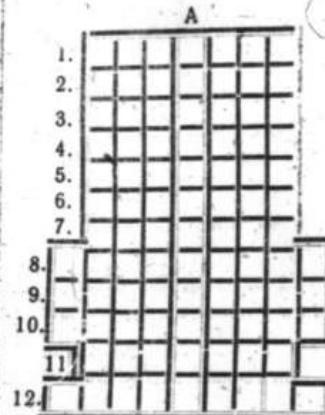
съмъ ще страдашъ.

— Който събира лѣтно вѣре, той

е синъ разумъ; а който спи въ
жетва, той е синъ който докарва

срамъ.

ШЕГИ И ЗАДАЧИ.

Букви:

а	а										
б		в	в								
г				д	д						
				е	е	е	е	е	е	е	е
				ж	ж						
				и	и	и	и	и	и	и	и
				к	к	к	к	к	л	л	л
				л	л	л	л	л	л	л	л
				м	н	н	н	н	н	н	н
				о	о	о	о	о	о	о	о
				п	п	п	п	п	р	р	р
				с	с	с	с	с	с	с	с
				т							
				у	ц	ц	ц	ц			
				ъ							
				я	я	я	я	я			

Буквите да се наредятъ по та-
къвъ начинъ въ кръста, че въ срѣд-

ната линия А Б да сѫ имената
дѣвъ популарни днесъ личности, съ-
дни съ съюза „и“, а отъ дѣ-
реве да даватъ:

1. ежедневно четиво;
2. скъпъ платъ;
3. Името на съглашенски дъ-
жавникъ;
4. Това, което воли всѣки ч-
вокатъ;
5. Това, което не си, когато
ядосанъ!

6. Пазителка на реда;
7. Особенъ видъ войска;
8. Това, което трѣба да въ-
вѣтъ пушачъ;
9. Познатъ генералъ;
10. Единъ отъ фронтоветъ;
11. Австрийска провинция;
12. Какъвъ е български градъ
нокомандуващъ?

Рѣшилите тая задача ще пр-
лучаватъ литературната пр-
ложението на вѣстника.

Единъ младъ и твѣрдъ впещ-
литенъ войникъ се връща ранен
отъ бойната линия и разправя в
околинѣ:

— Оставете се, просто ужо
Граци, куршуми, шрапнели — в-
лять, като дъждъ. А ранени — би-
нѣмать. Щато се проточатъ па-
върволици — кой безъ ръцѣ, щ-
безъ глава, кой безъ крака

Единъ отъ слушателите се обад-

— Безъ глава да се върви и
разбирамъ, ама безъ крака — щ-
прощавашъ!

Домакиня, занесла очистена па-
ва на фурната, пита фурнаджия

— Бае Науме, я чиѣжъ ща-
тамъ глава моята ли е?

нищо; а нѣкой се прави сиромасъ
но име имотъ много.

— Богатството придобивано отъ
ета ще намалѣ; а който събира
съ ржата си, ще го умнохи.

— Нивата на сиромасъ иматъ
храна; но нѣкой погинватъ отъ
мане на сѫдъ.

Който щади тоягата єм, мръ-
сина си; но който го обича, наказа-
го съ вѣрѣ.

— Ако си постъпилъ безумно и
се надигналъ, ако си турилъ въ ум-
си зло, тури рѣка въ устата си.

Зашто който бие мѣлъкото щ-
важдъ масло, и който блъска нога-
гъвта изкарва крамола.

— Не е за началници да пий-
вина.

Да не би като се напиная да з-
бравя законъ, и извърнатъ сѫдъ
на асичките угнетатели.

— Давайте вино на тѣзи конто съ
въ прѣмендие, и вино на огорче-
ните въ душата.

За да пийната и да забравяятъ
оромашията си, и да не помнятъ вѣ-
че злостраданието си.

— Който взема дѣлъ съ крадецъ
мрази душата си.

— Който унонокава имота си съ
лихва и лакомство, събира го за то-
гозъ който помилва сиромасъ.

Съставилъ Мургогъ

Редакторъ: Поруч. Георгиевъ

ВѢСТНИКЪ НА ВТОРА АРМИЯ

Ръкописи изпращайте направо въ редакцията при щаба на 2. армия.

ПЪДЪ ПРАГА НА НОВАТА ГОДИНА.

Старата година си отива, идва манифестираха вече по най официаленъ начинъ своята воля за миръ,

Ние не можемъ въ единъ та-
къ денъ да се не обърнемъ на-
вътъ, да огледаме изминатия путь
и съзънанието, което съзънанието
около прѣцѣнило миналото да
се заспремъ въ бдѣщето.

съзвердем създешето. Свободата и независимостта на
Изтеката 1917. година отнася народите и тяхното право да се
възстановят скъпите спомени за самоопределяване.

въвчността скажи спомен за
зрата на армията и народа. Име-
дати, цѣла планина отъ под-
зи и успѣхи, — които ще красятъ
истоета на тая година върху нетън-
нѣтъ страници на историята, — се
покажъ предъ обръщания ни на възълъ
и раздаватъ то съ своето, вънъ
съзнателно, свободни.

и днесъ, когато стоимъ предъ прига на новата .918. година, ние оставяме задъ насъ цѣлъ редъ не-осторонни факти, които съставля-
ватъ актива на съюзното оръжие
и дипломация предъ изтеклата го-
дина.

Старата година ни завършава до сегашния имъ най-мощенъ юзникъ, че слѣдъ този срокъ „прѣ-
занесъ и много по-благоприятно отъ гоноритъ за миръ ще продължатъ
тази на 1916. година.. Единъ отъ всички обстоятелства“. Каквъвъ
крупните факти съществуватъ също ще произведатъ тия безре-
шителни говори, които ставатъ въ зърната изявления отъ Брестъ—Ли-
вътъ—Литовскъ—между държави-
на Централните сили и Русия, искатели на победи, ще ни пока-
затъ близките дни. Най-очакваното
правителството е — че отговорътъ
изпитателната фаза.

Въ последното засъдение на конференцията сж направени декларации, както от едната, тъй и от другата страна, декларации, които съсставляват крайгълният замък на бъдещето здание на мира. Делегатите на Съюза съзали нова възможност на русите да опитат от една страна, исрещни ли сж биле тъхните съюзници, които отричат, че водят ойната съ завоевателни цели, а на съглашението правителства ще биде отрицателен. Както е било до сега, печатът, който е във плътъ на правителствата, ще се поможчи да обясни всичко което иде от Бретъ-Литовски, като дъло на узураторите-бolsheviki, а думите на графа Чернина и другите делегати от Съюза, като интрига за миръ на истощението и изплашени от утръщият побъди на Съглашението Централни сили.

Както и да е, още въ първите дни на новата година ще се разкрият перспективите на бъдещето. Обаче мирът съ Русия тръбва да се счита обезпечен от самото положение, въ което се намира тая страна.

Дали тоя миръ ще биде близкото предисловие на общия миръ, когато

Фактътъ, които ни оставя ставаме, че още въ първигъ свои рата година, тръбва да ни вдъх- мъсци .918 г. ще донесе съпр- ватъ въ достатъчна степен увъ- говори съ на дипломатията или съреностъ въ това, че войната отива дългото на засилената военна къмъ своя край и че тя е безвъ- мощъ на Съюза миръ на човъ- вратно изгубена за нашите врагове. чеството.

Съществуват вече всички признания, Съ това благопожелание нека си че мъжителния и сложен процес честитим взаимно новата година. е въ кризата си и нека се надъ-

РАВНОСМЪТКА ЗА 1917. ГОДИНА.

Годината 1917-ти сиича. Налага се, да си дадемъ смѣтка за постигнатото прѣзъ тая година чрѣзъ задружнитѣ усилия на нашите войски и народи.

И тая година нашите противници са тихимъ и таенъ

ства безъ, обаче, да измѣнятъ съществено положението на западния фронтъ. Накрай, голѣмата офанзива на нашите противници, безъ да се гледа на грамадните жертви, слѣдъ като постига само

ци започнаха съ шумни и голъмни закани и надежди — много по-шумни и по-голъмни от по-рано. Ти тръбаше да имъ донесе крайната победа — рълъмата и ръшителната победа! Наистина, тъ винаги опо- частични мъстни успехи, без об- що широка стратегическо значение, завърши с поражението при Камбре — най голъмтото поражение, по-стигнало английската армия пръзъ цълата война!

вътвръхваха, че държат тая победа върху си; но сега — пръвътъ 1917. година търбуваше да я грабнат! Дълго и упорито се готвиха търсътъ за тая победа пръвътъ 1917. година и върваха, че ще я иматъ. И наистина, слѣдъ като струпаха грамадни небивали маси хора, мунции и технически срѣдства, търсътъ се готвиха вече да прѣдприематъ своята рѣшителна офанзива, да пробиятъ на всѣка цѣна западния фронтъ, да прѣвърнатъ войната отъ позиционна въ подвижна, да отвоюватъ Белгия и съверна Франция и да застрашатъ непосредствено Германия. Но, тъкмо когато тая шумно и злорадно оповѣстена офанзива тръбуваше да започне, настъпили първата изненада, първото разочарование — генералното стратегическо отстъпление на западния фронтъ на изнудиха войските на революционна Русия да започнатъ офанзива на източния фронтъ. Но и тукъ, слѣдъ едно малко и временно огъване на Хинденбурговите линии, офанзивата на нашите противници не само че бѣше спрѣна, но сами нашите съюзници прѣминаха въ мощния контра-офанзива, резултатътъ на която съдържа извѣстни: отвоюване на цѣла Буковина и Галиция, заемането на Рига заедно съ залива и островите, които владѣятъ и пазятъ входа му, завладѣването на прѣдмостовото укрепление при Якобщадъ и . . . сключванто на примирие и започване на прѣговори за миръ съ Русия!

—гениалното стратегическо отстъпление на Хинденбурга. Но офанзивата все пакът тръбваше да започне и започна. Първият удари отънаха, дължително, тукътамът, най-пръдните и пръдни очертания на Хинденбурговата линия, но цъгата нависка остана здрава и непоколебима. Последваха нови и все нови удари, които струваха на нашите противници грамадни расходи във ора, мунции и технически сръди.

ици. Нъщо повече даже. Слъдът отбиванието на първите удари на англо-френския фронтъ, успъшното и победносно настъпление на источния и нападенето на ръшителни, удари тукъ войските на нашите съюзници повърхда мощна и грандиозна офанзива срещу италиянците, на които изнесоха почти катастрофално поражение: италиянците, изгубили върха и надежда възможността им да получат подкрепления от своите съюзници.

Все възможното за общото политическо и вътрешното положение и избъгнатъ, нова надвисала застрашително надътъ като катастрофа, на нашия македонски фронтъ, съгласището посегнаха на върховното право на гръцкия народъ за самоопредѣлъние, десетнираха за конция краля на Гърция и въведоха насилически възможности и упражняване на най-върховната власт на Венизелоса безъ, обаче, и до сега да могатъ да принудятъ гръцкия народъ да пролива кръвта на своите синове за чужди нему завоеватели цели. И на този фронтъ храбрите наши войски стоятъ ръшително и непоколебимо на мястата си, готови, ако стане нужда, да дадатъ нови уроци на неканените пришелци-чужденци.

Накъсъ, резултатът отъ възстановята по фронтовете могатъ да се характеризиратъ и пръвъ 1917. съдумитъ на Хинденбурга: „Гдъто състояхъ отстъпхме, гдъто се бихме побѣдихме!“

Благодарение на непоколебимото отстояване и побѣдосните боеве 1917. година ни донесе пакъ големи успѣхи и придобивки. Така пръвъ тази година Съюзътъ взе 440000 пълници съ 4000 ордии до най-големите калибри, завоюва 47000 квадратни километри земя (всичко отъ началото на войната 368000 квадратни километра) и потопи до началото на декемврий 9,196000 бруто регистър-тона! Срещу тия големи придобивки противниците ни заедно съ страте-

тически отстъпленето въ Франция и Белгия, едва успѣха, срещу цялата на грамадни загуби и жертви да отвоюватъ на европейския военъ театъръ нѣколко стотинъ квадратни километра, по рано, загубена територия, да взематъ нѣколко десетки хиляди пълници и да постигнатъ на второстепенния азиатски воененъ театъръ локални успехи безъ съществено значение за общото военно-стратегическо положение на главниятъ европейски фронтове.

Равносъмѣтката за общото политическо и вътрешното положение между и възможните държави дава резултати, достойни за големътъ и ръшителни наши придобивки и победи на фронтовете. Докато у насъ, въ страните на Централния съюзъ между народите закръпна върхата въ благоприятно завършване на започнатото право дѣло, а въ войските зреа побѣдоносния настъпителенъ духъ и върхата въ крайната победа, между народите на Съглашението настъпило е подготвено за усъвършена отбрана срещу подводниците.

Прѣдъ всичко, руската революция разплати не само вътрешното положение на единъ отъ най-силните съюзници на Съглашението, но се отрази и благоприятно и върху устойчивостта на вътрешното положение и въ другите страни на последното. Първоначално ржко-водниятъ кръжове на Съглашението посрещна съ упование и радост, извършения съ тѣхното участие прѣвратъ, като върхаха, че ще могатъ да използватъ по-пълно и сигурно революционните войски, отколкото войските на монархията за своята цели. Но руските революционни маси искаха хлѣбъ и миръ. Навистина, при все това, Съглашението успѣхъ въкълко пакти прѣчули волята за миръ на тия маси и да подмами революционните войски да пролѣтятъ още вед-

нъжъ обилио кръвта си за него- вить завоеватели цели. Накрая обаче, възеха на руския народъ за благоустройствене и миръ надви и глежда, че не може да биде тъкъ, слѣдъ склонно вече при мире, се водятъ преговори за миръ съ добри изгледи за благополучно привършване. Така излизе изъ редовете на Съглашението голяма Русия върху необитателните пространства и грамадния човъкъ материалъ, на която то граде самоувѣреността си и изгледа въ крайната победа.

Все въ това време Германия обявя безмилостната подводна война, която изненада и загрижи Съглашението, защото го заваръ не подготвено за усъвършена отбрана срещу подводниците. За да се разбере значението на този факторъ, трѣба да се напомни, че, ако Съглашението градѣше върхата и надеждата си за бърза и ръшителна победа надъ Централните сили, върху Русия, то не по-малко разчиташе за постигането на тая цѣль на своята надмошна флота. Подводниците, обаче, разплатиха бѣрво върхата въ венобѣдната морска мощ на Съглашението и последното, въмѣсто да прануди чрезъ гладъ Централните сили да капитулиратъ, само, благодарение на героичната борба на подводниците, попадна въ една непрѣдолима блокада, която разплати сигурността на прѣхраната въ него-вите страни и раздроби вътрешното имъ положение.

Изгубило самоувѣреността си и разочаровано, Съглашението обръна очи къмъ Америка. Отъ Америка, измѣси се демонстрирано въ войната, се иска да се окървави външи, защото тя остава единствената надежда за Съглашението. Изявленията които идатъ отъ Америка, обаче не сѫ твърдъ утъшителни за последното. Въ тѣхъ се говори за въроятности. Най-послѣ, слѣдъ като Америка, както изглежда, ма-каръ и условно обѣща една по активна намѣса въ войната и Съглашението се хвана за американ-

ската помощъ като за единствен спасителна сламка, и същата япония съ жесть, която и гледа, че не може да биде тъкъ дѣ утъшителъ за Съглашението. Така ний приключваме 917 дни и влизаме въ новата 1918 дни съ готвъмъ активъ и очи съ голями изгледи за нови успехи благополученъ край — рѣчи и миръ, готови за война и победа ако това ни се наложи отъ наше противници.

Д-ръ Др. Германъ

ИЗЪ АНГЛИЙСКИЯ ПЕЧАТ

Английското мѣсечно списание English Review дада гласъ на следното писмо, изаратъ отъ главния редакторъ на „Оса Миниши“ и на „Токио Нирю Нирю“ — лондонско издание:

Неофициални постъпъци за възможното въ Европа и Японска експедиционна армия във във външните държави на Европа и Япония. Понеже напослѣдъкъ англичаните съчатъ печатъ заговори по та въпросъ съ голямъ жаръ, учтивъ се да кажа и азъ възможни думи, които бѣспорно отражаватъ мнѣнietо на цѣлия Японски върхъ.

На първо място, Англия, извънна на Англо-Японския съвѣтъ във външната Япония във всичката война подъ изричното уверие, че нашите военни същества се ограничаватъ само въ външното море. Япония се също и доброволно изтегли място. Това съгласие обаче не бѣ било изпълнено, защото и Япония искаше да играе въ тази война роля на Велика сила. Ето мѣдъкъ днесъ японската флота взема участие въ много океана. Извѣдъ срѣди въ Япония вижда съвѣтъ неограничен и разширънъ участъ на японските морски сили въ

ЧЕСТИТА НОВА ГОДИНА.

Алеко Константиновъ.

Веселихъ се и азъ заедно съ другите, изпратихъ Старата, по срѣщица Новата Година и най-сетиѣ, каки-рѣчи, кждъ съмъване прибрахъ се въ килията си, съ нѣколко лева въ жилетката. Подъ тежестта на благопожеланията и на обилните възлияния, заспахъ моментално. Едва ли три часа съмъ спалъ, когато едно силно почукване на вратата ме събуди. Отворихъ си очи. Врѣмето прѣкрасно, като че пролѣтна сутринь. На вратата пакъ: чукъ, чукъ, чукъ!

— Кой тамъ? — попитахъ съ не съвсѣмъ мелодиченъ гласъ.

Дръжката на вратата скръзна

и една фигура въ униформа пода-де плахо главата си: „Честита Но-ва Година!“

— Благодаря. Какво има?

— Ничо — отвѣтваша благопожелателя и безъ церемонии влизашъ въ стаята, пристъпваш до леглото ми и подаваш една карта, върху която прочетохъ думитъ: „Чести-та Нова Година. — Отъ раздава-ча на простата кореспонденция ед-кой-си“.

— Я ми подайте жилетката отъ тамъ — казахъ азъ съ достойниство, но съвѣтъ ми се зави веднага.

Раздавача хвана жилетката отъ долния край и всичкото ми богат-

ство се изстърси на земята. Той се наведе и прибра монетите.

— Какво има тамъ?

— Три лева и 25 стотинки.

— Вземи двата лева и другите остави на масата — казахъ азъ важно, но самъ-си зная какво услие ми струваше този тонъ:

— Сбогомъ, Съ здраве.

Ами сега? Всичко на всичко оставиши ми единъ левъ и 25 стотинки. Па като че се проточи сега: „на прѣпоръчната кореспонденция“, на телеграмътъ, разни разсилни, коминари, дечурлига. Да не имъ дадешъ бакшишъ, ще поми-слятъ че си скжерникъ; да имъ кажешъ че нѣмашъ пари — нѣма да тъ поврѣдятъ: какъ е възмож-но, такъвъ важенъ господинъ да нѣма пари. А пакъ трѣба да се заварди, и престъпка Noblesse

oblige!... Боже мой, какво бешъ възпитание! Колко из-щеславие...

— Чукъ, чукъ, чукъ!

— Кой е тамъ? — питамъ и съ гласъ на заваренъ прѣстъжникъ.

— Азъ съмъ, господине, — бажда се нѣкой задъ вратата влизашъ раздавача на телеграмъ, единъ прѣгъвашъ отъ старина ба-ниъкъ.

Бдѣникъ! Чункимъ азъ съмъ прѣ-турпашъ съ богатства!

— Честита Нова Година!

— Благодари. Я вижъ тамъ на масата има ли пари — казахъ азъ съ глупаво прѣсторенъ гласъ като че не зная за печалния осъ-тьски отъ единъ левъ и 25 стотинки.

— Има само единъ левъ и 25 стотинки.

пръкалено „задължение“ спрямо премиерите, но най-предвидливи и просветени минали и на сложни народни водачи, употребили големи усилия да убедят народа, че е дългът чаложителен за Япония да направи всички сили и усоки дена на победата надъ ужасния враг, който заплашва не само Далечния Изток, но и целият свят. Като се вземе подъ внимание положението на Япония във тая война, както от политическо, тъй и от икономическо гледище, лесно да си дадем съмътка колко трудъ тръбвало да биде положението, за да се спечели общественото мнение за общата кауза.

Сега на въпроса: Би ли било возможно да се убъди японското правителство и японският народ изпратят войски във Европа? Отговоряме, да! Шомът е въпътъ за правда, за близка победа за траен мир, Япония няма да колебае, да се покаже във случая по-благосклонна къмъ общата кауза. Необходима ли е обаче, нейната помощъ? Ако е необходимо, нека ни се каже ясно: че и какът можемъ да я изпратимъ? За да се прънесе по море една петстотин хилядна армия на западния фронт, нуженъ е единъ грамаден пръвъденъ тонажъ. А такъв имамъ ли на ръка? Японският народъ не обича пръзния шумъ. Той мрази и полумъркътъ. Такъ ние сме изправени пръвъдъ една непръвъдима мячлотия, защото тонажътъ нуженъ, за пръвъдъ на тази армия, пръвъшава ли лжи, този на цѣлата японска военна и търговска флота. Но не бихме ли могли да изпратимъ тази армия пръвъдъ Русия? Да какемъ щешително—не! Би зучало доинъ пръкалено. Ала нека не се дава, че царска Русия, за да изпрати въ Манджурия 300,000 човъка, пръвъдъ последната Руско-Японска война, употреби цѣли съмнадесетъ мъседа. Друго. Какъ и посреща ще рускиятъ народъ една такава евентуалностъ? Какво

значение би имало за неговия престъжъ и за неговото честолюбие не отколкото Руско-Японско споразумение? А като единъ отъ най-главните съюзници, Русия кажете, за Бога, изпълнила ли си е дълга както тръба? Днешното нейно за бъркано политическо и стопански положение не е ли отнематъ възможността да вземе по-нататъшно участие въ войната? А какъ да кажемъ за деморализацията, която царува въ нейната армия? Гдътъ е сърдията, гдътъ е сърбътъ приласи, гдътъ е облъклото и снаражението? Съ деморализирана, изгладица и оголица армия на война не се коди. Руската революция избухна именно тогава, когато руската армия можеше създѣйствието си да докара края на войната. Сега Русия стои безъ помощна пръвъдъ общия врагъ.

А какъ да кажемъ за италианскиятъ разгромъ, пръвъзиканъ отъ слаби Австро-Германски сили? И не можеше ли той да се избъгне? Можеше, но Англия и Франция се оставиха да бждатъ изненадани. Глачиата слабостъ на Съглашението се крие във факта, че въ него липсва еднофронтина стратегия, не само въ военно, но и въ политическо, дипломатическо и финансово отношение. Късно, много късно, избухнаха французите съ своя шумъ за общо командуване. За удивление е гигантското изпъръжение на Англия и Франция въ тази война. Но и да въртътъ държави проявиха недостатъци и слабости, безъ да се каже нито за тѣхните несполуки въ Дарданелите, Сърбия, Месопотамия и пр. Наконтина война безъ несполуки не може, но проявиха ли и да въртътъ държави единъ самоотверженостъ, било по отношение на вътръшната имъ неурядица, било по онова извъншната имъ работи? Вижте какъ става въ Италиания. Водимъ война за човъщи права, за правда, за демократизъмъ, а не намирамъ въ себе си достатъчно държавнически такът и партийна доблъсть, за да се поми-

римъ единъ за винаги съ този „ирландски въпрос“. Да уредишъ този въпросъ сега, когато съдбата на Британската Империя е турена на изпитание, би значило да имашъ па разположение още 300,000 човъка готови да лъятъ своята кръвъ, да бждатъ хвърленни сръчу общиятъ врагъ, въ единъ най критически моментъ отъ общечеловъческата история. А въпросъ за Елзасъ и Лотарингия? Равното ли е да се тури той за основа на днешната страшна война. Да се поддържа такъвътъ въпросъ, мимо общата и върховна цѣль на войната значи „да забивашъ рапото пръвътъ воловетъ“. Липсата на широкъ мирогледъ, свещенния егоизъмъ, традиционните прѣдраздъждания и подозрѣнія — ето дѣ се корени слабостъта на Съглашението. Безъ, това крайната цѣль на съвътъвната борба би се постигнала. Европа би се прѣустроила на базата — Лигата на Народите — най-здравата гаранция за единъ траен миръ. Ирландскиятъ въпросъ би изчезналъ като мъгла пръвътъ изгръващо сънце, руската подозрѣтелностъ къмъ Япония би тоже изчезнала, възобновена Русия би консолидирана своето финансово положение, и тогава Германия, разкаяна, би първа поискала да се тури въпросъ за миръ на зелената маса и нуждата отъ Японски войски би станала излишна.

вътъ да се проявяватъ признания на офицерски намѣрения на германските на дон фронтъ.

На Македонския фронтъ нищо особено.

На Добруджанския фронтъ: Примирие.

ПОЛИТИЧЕСКО.

Царя за положението.

Виена, 25. дек.—(Кор.-бюро).—*„Нойе Фрайе Пресе“ обнародва думите казани отъ Него въ Величество Царя на България предъ будапещенския професоръ Штраусъ. Царът е констатиранъ, че военниятъ, материалистъ и морални сили на Централния съюзъ съ днес, прѣзъ четвъртата зима, по-непокътнати отъ когато и да било. Ако народътъ отъ неприятелските страни бълхъ достатъчно увъдомени, казаъ — Н. В. Царя, идята за всеобщъ миръ, която се таи отъ дълго време у народите отъ Съглашението, би се засилала още повече. Положението въ България, както отъ военна, тъй и отъ материалистъ и морална гледна точка, е извънредно благоприятно. България се намира въ щастливото положение, да се приближава до държавното съвършенство, за което Съглашението претендира да се бори. Никой народъ не е по-демократиченъ отъ българския, никакъ конституция не отговаря на демократическия духъ, както българската“.*

ПОЛОЖЕНИЕТО. ВОЕННО.

На Италианския театъръ. Отъ слабване на бойната дѣйностъ. Съобщава се за една италианска атака сръчу Монте Тома, която е източниче упоренъ пунктъ из позицията между Брента и Пияве. Тая атака е била отбита.

На Западния театъръ. Една германска дивизия е извършила големо и успѣшно разузнаване сръчу французите при Безонвъ. Поч-

тото отъ министъра прѣседателя въ Народното Събрание прѣдложение на руската делегация за миръ, както и отговоръ на делегациите на

А-ха! Само! Значи ще биде не доволенъ отъ единъ левъ.

— Е че кой ще става сега. Вземи лева, азъ се съмнавахъ, други пъти... казахъ азъ сконфузенъ отъ дъртата ляжа. „Кой ще става сега?“ Чункимъ като стана, че злато ще нарина. Фалшиво, глупаво, ама на юди изкоренявай слѣдътъ на изъченото възпитание.

Старика изтѣзе. Азъ се прѣдахъ на философски размишления. Винаги, като остана безъ баща, азъ се прѣдавамъ на философски размишления и тогава най-много се усилива желанието ми да ощастливи България и, ако е възможно, цѣлото човѣчество...

— Чукъ, чукъ, чукъ!

Ами сега? 25 стотинки! Азъ се прѣсторихъ на заспаът и (срамъ не срамъ, че ще се призная, нарочно та ми?)

ще ви се призная, за да накажа самъ себе си за своята фалшивостъ!

понаехъ да хъркъмъ... Ребята, да бѣхте чули какъ възъ хъркъмъ! Хърр... мърр... Че като ме за гъделичка изъшо по гърлото, че като се изкикотихъ, ама какъ!

Залушихъ азъ уѣтата си възъ главницата, ама късно бѣше вече... — Чукъ, чукъ, чукъ! — и съ чукането заедно скръзна вратата и нѣколько дѣца съ сурвакини на хълтаха въ стаята ми... Въ този съмътъ мигъ отваряъ се другите врати и слугата ми носи чай и „Честита Нова година!“

Азъ кипнахъ. (Я съмъ кипналъ, я кой знай, ама какъ ще пра-

вишъ...) Noblesse oblige!...

— Какъ се вртѣ тута, бѣ!

Зашо пушашъ тия хлапета въ стая-

— Азъ рекохъ чай...

— Чай! Какъъ чай? Кой ти е 25 стотинки и право въ кафенето, поръчала чай? Нали знаешъ че

съмъ още!

Азъ иухъ че се измѣхъте и ухото ми:

помислихъ, че...

— Мислишъ ти! Ти нищо не

мислишъ!

Днесъ ли намѣри да ме

караше да влизамъ въ кафене

сърдишъ?

— Ами вие какво тър-

тъстътътъ дечурига.

— Хайде

вънъ! Защо ми будите безъ врѣме...

Безъ врѣме! Часа бѣше една

десетъ. Слава Богу!

Тази тактика

изтѣзе сполучлива.

Дѣцата избѣгаха

и слугата изчезна, съ извинение

че ме е събудилъ.

Да остана повече въ стаята съ

бѣше немислимо, защото рискувахъ

да се натъкна на нови нещо

и да измислятъ нови фалшивости

и съхранение на престижа...

Обѣйтъ се, взѣхъ останалътъ.

— Чакъ сега я опѣтъхамъ!

Кой ти е 25 стотинки и право въ кафенето,

наръчала чай? Нали знаешъ че

Неуспѣхъ да се извѣде надъ

отъ служителътъ се изведе надъ

обѣйтъ за извѣдътъ.

— Какъ обичате да земете?

Чакъ сега я опѣтъхамъ!

Кой ти е 25 стотинки и право въ кафенето,

наръчала чай? Нали знаешъ че

Неуспѣхъ да се извѣде надъ

отъ служителътъ се изведе надъ

обѣйтъ за извѣдътъ.

— Едно кафе, единъ чай, единъ

ликъръ, — нарежда келиера съ

блазнително.

— Не благодари.

Отглежда се служителя (Охъ! Слава Богу!). . . и сдѣлъ една ми-

нута ми поднесе една паничка,

вътъ картички съ: „Честита Но-

ва година. Отъ келиерътъ на ка-

фене „България“. Благодаримъ! Азъ

почнахъ ужъ разсѣянъ да напи-

Четвъртият съюзъ. Отговорът на съюзниците признава по принципъ всички искания, изложени въ руското предложение, като въ някои подробности запазва известни резерви. Оти изявленията на едната и другата страна въ засъдните на конференцията от 28. т. м. се люциата се заявява, че формулирана на мира на Уйлсън и руската революция са формули също и на лъти. Все пакъ конференцията, по предложение на руската делегация е приела да отложи засъдните до 4. януари и г. „за да се даде още къмъ воденитъ прѣговори за възможностъ и на народитъ, чито правителство не съжелава съпрѣделили още къмъ воденитъ прѣговори за общъ миръ, да узнаятъ усвоените вече принципи за този миръ.“

Агенцията Хавасъ съобщава съдата 27. декември от Клермон Феран (Франция).

Конгресът на главното работни-

ческо сдружение прие, съ 161 гласа и 2 воздържания, една резолюция противъ тайната дипломатия. Въ резолюцията се иска народът да узне условията при които единъ общъ справедливъ и трайнъ миръ би могъл да се сключи. Въ резолюцията се люциата се заявява, че формулирана на мира на Уйлсън и руската революция са формули също и на французската работническа класа, а именно: никакви анексии, право на народитъ да решатъ сами съдбата си, възвъстяване на независимостта и цѣлостта на окупирани територии, никакви военни обезщетения, никаква икономическа война сълѣдъ прѣстановяване на неприятелските действия, свобода на пропаганди и моретата, създаване на арбитражни сдружини за международните разногласия и образуване обществото на народитъ.

ПИСМО КЪМЪ БЛИЖНИЯ.

(Писмо 12).
(Продължение).

Ако това се разбере отъ волята ви, да тъпчешъ мъртвия, макаръ той и леко, тъ ще покрътваша тогава врътъ, да не чувствува това? Никъде е да менитъ, прѣходни удовлетворения, прибавши, макаръ единъ косъмъ, за да запази живота въ чистъ, си къмъ срамътъ на едно живо сълѣдъ, непобѣдимъ и да го прѣдаде въ невидимите ръце на блажесто тъкътъ, каквато го е взела отъ ръкътъ на миналото.

Трѣбва да запазимъ живота чистъ, непобѣдимъ и да го прѣдадемъ такътъ, каквато сме го получили. Тъкъ стонъ въпросътъ отъ гледана точка на мъжа, по отношение на самия себе си. Но тогъ сѫдътъ въпросъ се разширива и осътвътва повече, когато почнемъ да разглеждамъ поведението на мъжа по отношение къмъ жената. И тъкъ говоря въ този случай за мъжество, нищо нѣма да ни противорѣчи, ако каже, че мъжество треба да върви подъ ръка съ любовта. Всичко, което е противъ любовта, противникъ е и на мъжество. Човѣкъ, който върши постълки, когато съ противни на любовта, върши съ това низъсть не само по отношение къмъ жената. До колкото истинската любовъ е великолудна, добра, самоуверена, прѣдана, дотолкова лекомислената любовъ е дребна, жестока, егоистична и „водена съ смѣтъ“. Великолудно ли е да подпомагаш „падането“ на една жена, ико—ще тя да биде най-прѣзървъното сѫщество отъ обикновена гледна точка? Не е ли никъде

удивително самодоволство се при-
държа въ циничните теории за цъ-
ломѣдрието, женитъ и любовта.
Но въ състояние ли е такъ нравствен-
ността да отговори на въпроса за
плодоветъ на тия доктрини, които
не сѫ нищо друго, освенъ нѣкътъ
издѣвателства, страдане, насилие,
отчаяние, които тѣ пораждатъ. Тя
нѣма и не може да намѣри думи-
за оправдание.

Нека сега обрънемъ погледъ къмъ
по-отрадните факти. Къмъ наградата,
която получаватъ тия които ува-
жаватъ себе си и жената. Разбира
се, че ако лишенците, които ни
наглагатъ честта, не биха се въз-
граждавали, азъ и тогава ненамирямъ
възможностъ за тѣхното избѣгане.

Но наградата сѫществува и съ-
стои главно въ съзнанието на из-
пълненъ дълъгъ: това дълговремен-
но удовлетворение струва повече
отъ минута наслаждение.

Но сѫществуватъ и други награ-
ди. Прѣди всичко, всички побѣдени
желания се повръщатъ въ радостъ
и въ способностъ да правятъ чо-
вѣкъ щастливъ. „Уважаването лю-
бовъ не е само източникъ на пое-
зия, радостъ и юморъ, но въ съ-
щото връвъ е източникъ на сили и
мъжество. Въ нея се развиватъ
честнитъ, непоколебими сърдца и
ръце, способни да нанасятъ силни
удари. Това съсрѣдоточване на си-
лия, това гордо съзнание на собствен-
но достоинство и мощъ — е най-
красивата награда“.

Азъ отивамъ по-далечъ и счи-
тамъ, че любовъ сѫществува само
за цѣлонѣдренитъ, не само за
това, че ужъ да обича само този,
които при нужда умѣе да не жерт-
вува любовта за сладострастното,
но и затова, че любовта и цѣло-
нѣдрието сѫ нераздѣлни. Това, ко-
ето често наричатъ съ прѣкрасното
име „любовъ“ много често е само
нищожна сънка отъ нея. Често се
казва: „чувственна любовъ“ и не се
съзнава, че това, което се опрѣдѣля
по такъвъ начинъ прѣставлява нѣ-
що прилично на винската вино или
на огасили вглени.

Чувствеността е коварна, тя
често обѣщава това, което не може
да даде. И въ това е най-жестокото
опровержение на тъй нареченния
позитивъ. Любовта иска цѣ-
лятъ човѣкъ, а не частици отъ
него. Въ нея се отразява всичкото
нашето благородство. Да ограничимъ
вътрѣшното богатство на това чув-
ство, което само по себе си, е
цѣлътъ миръ, — съ тѣснитъ и бързо

истощителни сѫдѣства на чувст-
вътъ, е все едно да искашъ
помѣстишъ цѣло море въ шен-
си. — А именно, въ всички ти про-
рени сурогати, ний търсимъ истин-
ска любовъ. Може да се каже, че
въ човѣка не е нищо друго, освенъ
изопачаване дълбокото чувство
на любовта, което ранди жаждатъ
общачъ и да бѫдешъ обичанъ
и поетъ не е бѣль по правъ:

Ако искашъ да бѫдешъ обичанъ — пази своята любовъ.

Тъкъ че любовта е побѣда
мъжественитетъ; прѣди всичко тря-
ва да си достоенъ за нея съ спо-
чистота. За този, който обича и у-
жава любовта, се отваря цѣлъ
кеанъ отъ съкровени наслаждения
въ които не може да влѣзе нечесто-
вътъ; единъ погледъ, едно списъкъ
на рижата, едно цвѣте, проникнат
въ душата му съ нищо несравнено
радостъ. Любовта се издига предъ
очитъ му, като великанъ лъстъ на
хвъбъ, като неугасимо огнище на
красотата, доброто и поезията; то
гато човѣкъ е способенъ да обича
твой даже когато е самотенъ, въ на-
голѣмитъ страдания, чувствува, че
въ гълъбините на неговото сѫщество
прониква божествения лъстъ, като
благование, като нѣщо, което въ
разлива по стъблата на цвѣтъта пр-
вѣнните на пролѣтния вѣтъ.

Источникъ на живота, заполнен
това! — е вътрѣ въ човѣка. Той
е въ зависимостъ отъ външните
причини. Всички човѣкъ може и
може веднъ съ Ламартинъ: *моя
сърдце не зависи повече отъ
слънцето.*

Като е така, какво струва, наре-
съ тия съкровища, чувственото
стие на тия, които не уважаватъ
ни жената, ни самия себе си? Не
не вѣрватъ въ любовта, защо
никогане сѫ я познали. Като они
никогане учън, който назвалъ, че бъл-
гари излѣдвали небето съ своя тен-
скопъ и не намѣрили тамъ Бога, тѣ
како твърдятъ, че любовта е химера.

Не слушайте тия проповѣди: тѣ
ви довѣдатъ неуспѣшно до това,
источникътъ на живота ви ще
приличатъ или на засъхната чеш-
ца или на мърсъна кловка.

Още веднъжъ ви повтарямъ: пас-
те своята чистота, като зеницата на
които си. Не е само Венера, която
мъстява на нечестивътъ... Има реди-
ци на наказания, които за истински
човѣкъ не могатъ да бѫдатъ по-го-
ри.

„което, слѣдъ като си видѣ
масрафа за Коледа, да може
едно съ другъ почитатъ и
създадения отъ Васъ Бай Ганъ
да пие за славата и величинето
автора му. Аминъ.

Прочесъ ще се надѣя на мъ-
сърдцето Ви Адреса ми е: Ганъ
Сомовъ, Казанълъкъ.

Казанълъкъ, 9/XII 94 г.

Прочетохъ това писмо и ми
мъчи. Съжалъхъ Господина Со-
мова, но не бѣхъ въ състояние да
му помогна. Кое ли даскалче, кое
ли чиновниче се е подиграло съ него.
Азъ на негово място би хвъз-
ти чиновниче или туй даскалче за
ухото и би му казалъ: „Абе ког-
хане, защо се подигравашъ съ фу-
карията.“

Честита Нова година!

Редакторъ: Поруч. Георгиевъ.

въмъ единъ слѣдъ други всичкитъ логъ...
си джебове, дано, рекохъ се е за-
врѣло негдѣ нѣкое лъчеве... Нѣ-
мъ! Хеле, за мое щастие, зададе
се една компания прители, наст-
даха около моята маса, и единъ
— отъ тѣхъ, новопроизведенъ майоръ,
почна да черпи за производството.
Нѣмъ! Въ гиорултната, съ приятел-
и заедно изкачишъ се отъ ка-
феното, ама като излизахъ, стру-
ващъ се, че нѣкой вѣрви слѣдъ
менъ и иска да ме хвани за пал-
то. Едва що излѣзхоме на ули-
цата, единъ пощалионъ ми подава
писмо съ закъснѣла дата; види се
нарочно е забавено, та да ми се
поднесе съ „Честита Нова Година“.
Казахъ на пощалиона, че приемамъ
поздравления не на улицата, а до-
ма си, и се отвръзахъ лесно и как-
то виждате, съ благовиденъ прѣд-

материално състояние и се свива
отъ сиромашия и нѣмотия, тога-
ва, когато се разправи и весело
приказва за неговитъ несконча-
щи дѣлги и пажеществия заедно
съ препасаното на кръстътъ си
розово масло, по Америка и изъ
Европа, и за още по несконча-
щи съмѣхории, които той про-
извежда въ разказътъ Ви. Авто-
ритътъ обичатъ героитъ си, особен-
но пѣкъ, когато са тѣ живи. Съ-
дователно, азъ ще се надѣя, та-
жаемъ Г-нъ Константинъ, възъ-
основи съ тази обичъ, че Вий
нѣма да испуснете случая срѣчу на-
ступащъ Рождествени празни-
ници, да се смилите за живия
Вашъ Бай Ганъ, чистъ православ-
енъ Християнинъ, и да го пода-
ритъ съ нѣщо, испратено напри-
мѣръ, съ единъ пощенски бонъ,